

บทนำ

“อ๊วย!...ขอโทษค่ะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างร้อนรนและเสียใจ เธอ
ลนลานเก็บเอกสารที่ตกเกลื่อนพื้นเพราะความไม่ระวัง

“ผมช่วยครับ” ชายหนุ่มคุกเข่าลงช่วยเก็บกระดาษที่หล่น
กระจายไปทั่ว

“ขอบคุณมากค่ะ” เธอเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มอ่อนโยนให้เขา แล้วหันไป
สนใจเอกสารทั้งหลายต่อโดยไม่สนใจเลยว่ารอยยิ้มของตัวเองจะเขย่า
หัวใจอีกดวงสักแค่ไหน

แค่มองปราดแรกหัวใจกัณฑ์ตรรก์แทบหยุดเต้นเพราะรอยยิ้ม
หวานจับใจและแววตาอ่อนโยนของคนตรงหน้า ชายหนุ่มสำรวจรูปร่าง
ที่ซ่อนอยู่ในชุดรัดกุมแบบสาวทำงานด้วยความสนใจ

‘ให้ตายสิ! ขนาดมองเผินๆ หล่อนยังดูดีเป็นบ้า’

ทันทีที่เก็บเอกสารครบหญิงสาวก็เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มแทน
คำขอบคุณอีกครั้ง เล่นเอาชายหนุ่มได้แต่ตะลึงมอง เพียงแค่ได้สบตา
แวววาวคู่นั้นของผู้หญิงที่เพิ่งได้พบหน้า เขาก็รู้สึกเหมือนหัวใจจะหลุด
ลอยตามเธอไป กัณฑ์ตรรก์ทอดสายตามองตามร่างระหงจนลับสายตา
พร้อมให้คำมั่นกับตัวเองว่าจะต้องหาทางทำความรู้จักเธอให้ได้สักวัน...

บุตรชายเพียงคนเดียวของกำพล เลี้ยงเจ้าของธุรกิจอุตสาหกรรม

เซรามิกในเคือเผ่าพรหมมินทร์ ผลักประตูเข้าห้องทำงานของบิดาโดยไม่
ต้องขออนุญาต “ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครครับป้า”

“ผู้หญิงคนไหน...” กำพลเงยหน้าจากเอกสารบนโต๊ะ มองบุตรชาย
ด้วยความสงสัย

“ก็ผู้หญิงที่เพิ่งออกไปจากห้องทำงานป้าเมื่อกี้ไง” เจ้าของคำถาม
นั่งฟังตรงข้ามและรอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

“อ้อ...หนูรินนะเหรอ ทำไม แกอยากรู้จักหรือไง” กำพลเลิกคิ้ว
พรางมองบุตรชายด้วยสายตาพิจารณา

“ครับ...เธอสวยดี ทำทางก็ดูเรียบร้อย น่าสนใจ” กันตรรโห่โหล
ตอบตามที่คิด

“ถ้าแกไม่ได้สนใจจริงจังก็น่าจะไปยุ่งกับหนูรินเลยไอ้กันต์ หนูริน
เธอเป็นเด็กดี ฉันไม่อยากเสียคนทำงานดีๆ เพราะความเจ้าชู้ของแก”
เขาดักคอด้วยความหมั่นไส้

“โธป้า พุดชะผมเสียหาย ผมไม่ได้เจ้าชู้อย่างที่ป้าพูดสักหน่อย
แล้วคนนี่ผมก็สนใจจริงๆ ไม่เคยมีใครคนไหนเขย่าใจผมได้ตั้งแต่ครั้งแรก
อย่างแม่หนูรินของป้า”

“ให้มันจริงอย่างที่พูดเถอะ ฉันจะได้หมดห่วง ไม่ต้องกลัวแกจะ
ไปคว่าแม่สิรินทรมามาทำเมีย ฉันไม่อยากเห็นเผ่าพรหมมินทร์ตกต่ำ
เพราะแม่ฉัน” น้ำเสียงของกำพลเหยียดหยันยามเอ่ยถึงคู่ควงคนปัจจุบัน
ของบุตรชาย

“หึๆ ป้าไม่ต้องห่วงหรอกครับ ถ้าผมจับหนูรินของป้าติดเมื่อไหร่
ผมเลิกกับริชชีเพื่อป้าแน่ๆ เราคบกันอย่างไม่มีความผูกมัดอยู่แล้ว” กันตรร
เข้าใจความรู้สึกของบิดาดีจึงรีบอธิบาย

1

ชะตารักกำหนดชีวิต

กำพล เผ่าพรหมมินทร์ หนุ่มใหญ่วัยห้าสิบเศษในชุดภูมิฐาน

ทอดสายตามองไปหน้าหยุดหงิดขิดของคุณนายจันทร์จวงอย่างครุ่นคิด สองสัปดาห์ที่ผ่านมาเธอเล่นพนันหนักและเสียตลอดจนเขาไม่คิดว่าวันนี้จะได้เจอเธอที่นี่ ในเมื่อสัญญากู้ยืมเงินที่ทำไว้เป็นหลักฐานการกู้ยืมยังนอนนิ่งอยู่ในกระเป๋าเอกสารของเขาในรถ นี่แก่ยังไม่ใช้คืน ยิ่งกล้าสร้างหนี้ใหม่อีกอย่างนั้นหรือ

กำพลและคุณนายจันทร์จวงเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย ทั้งสองไม่ได้เจอกันมากกว่าสามสิบปีหลังจากต่างมีครอบครัว กระทั่งหลายเดือนก่อน กำพลเพิ่งรู้ว่าคุณนายจันทร์จวงเป็นมารดาของวีริน หญิงสาวที่อุทิศตัวให้มูลนิธิของเผ่าพรหมมินทร์จนเขาเกิดความรู้สึกเอ็นดู ที่สำคัญวีรินยังเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ตั้งดูตความสนใจจากกันตธร บุตรชายจอมแสบของเขาตั้งแต่แรกพบ

สองสัปดาห์ก่อน คุณนายจันทร์จวงมาวิงวอนขอกู้เงินเพื่อชำระหนี้พนัน ทั้งที่เขาไม่คิดว่าเธอจะกล้าเอ่ยปาก ทว่าเขาก็หยิบยื่นให้เพราะเวทนาสงสารวีริน บุตรสาวของเพื่อนเป็นทุนเดิม

กำพลนั่งมองเพื่อนเก่าพร้อมกับละเลียดบรั่นดีรสกลมกล่อม และนับถอยหลังรอให้เธอเดินเข้ามาขอรื่องเขาอีกครั้ง ถึงอย่างนั้นก็อด

นึกถึงหญิงสาวที่เขาเอ็นดูไม่ได้ หญิงสาวที่มีผิวขาวจนเห็นเลือดผาดบนแก้มทั้งสองข้าง วีรินจัดได้ว่าเป็นคนสวยที่หาใครเทียบยากคนหนึ่ง ประกอบกับกิริยามารยาทงดงามและนิสัยใจคอที่โอบอ้อมอารี ทำให้วีรินเหมาะสมกับคำว่ากุลสตรีซึ่งหาได้ยากในปัจจุบัน โดยเฉพาะผู้หญิงอย่างสิรินทรา!

นอกจากนั้นแล้ววีรินยังสามารถทำให้ลูกชายตัวแสบของเขา รับปากว่าจะเลิกกับสิรินทราทันทีที่สถานสัมพันธ์กับวีรินสำเร็จ เธอจึงเป็นผู้หญิงที่น่าสนใจ แต่น่าเสียดายที่เธอไม่เพียงแต่จะไม่มีใจให้กันตรรเจ้าหล่อนยังมุ่งมั่นที่จะอุทิศตัวเพื่อสังคมถึงกับตั้งใจดำรงตนอยู่ในความโสดอีกต่างหาก

เจ้าของเงินกุ่มองภาพตรงหน้าด้วยสายตาเฉยเมย เจ้ามือหยุดกลับไฟและยื่นให้คุณนายจันทร์จวงตัด พร้อมกับวางไฟกองเล็กลงบนโต๊ะ จากนั้นจึงวางกองไฟซ้อนทับรวมกันทั้งสำรับ แล้วรวบขึ้นมาแจก

กำพลส่งแก้วรันตีให้พนักงาน แล้วเดินไปยืนข้างหลังคุณนายจันทร์จวงซึ่งรวบไฟสองใบบนโต๊ะมาไว้ในมือ

เธอค่อยๆ คลี่ไฟออกดูด้วยอาการลุ้นสุดตัว ใบแรกเป็นคิงไฟร์ดำ คุณนายจันทร์จวงยกมุมปากขึ้นเล็กน้อยขณะเปิดใบที่สองซึ่งเธอใช้นิ้วหัวแม่มือปิดตัวเลขมุมบนไว้เพื่อเพิ่มความตื่นเต้น บนไฟใบที่สองปรากฏรูปไฟร์ดำสีอัน ซึ่งเธออาจโชคได้เงินจากเจ้ามือ หรือถ้าโชคยังไม่ถึงก็อาจมีสิทธิ์ได้ลุ้นอีกครั้ง ถ้าเจ้ามือมีไฟในมือไม่ดีเหมือนเธอ

“เก้ เก้ เก้” คุณนายจันทร์จวงกลืนน้ำลาย ภาวนาเสียงเบาขอให้ไฟในมือเป็นเลขเก้เท่านั้น เธอค่อยๆ ดูไฟอย่างตื่นเต้น

“ป็อกแดง!”

เธอหงายไฟลงกลางโต๊ะพร้อมกับพูดเสียงดังด้วยความยินดี ใบหน้ากระจำงด้วยรอยยิ้มดีใจหลังจากนั่งลุ้นจนเหงื่อแทบหยด ขณะที่

คนอื่นต่างทยอยหยายไฟ เจ้ามือหนุ่มกวาดสายตาไปมองแต่แต่ละคน จึงหยิบไฟตัวเองมาเปิดดูซ้ำๆ ก่อนจะยิ้มตาวาวพร้อมหยายไฟด้วยความสะใจ

“ป๊อกเก้าชน” เจ้ามือหนุ่มยิ้มแย้ม เป็นเหตุให้สาวใหญ่แสดงอาการหงุดหงิดทันที

“โอ๊ย...ไม่ลงไม่เล่นมันแล้ว” ลูกค้าสาวใหญ่ที่ยังคงรักษาความงามไว้ได้อย่างน่าอัศจรรย์แม้จะล่วงเข้าห้าสิบแล้วก็ตาม ถอยเก้าอี้ไปตามแรงโทสะและไวยวายด้วยความหงุดหงิด “อะไรจะช่วยแบบนี้ ป๊อกแดงแล้วเจ้ายังมาป๊อกชนอีก ช่วย ช่วย ช่วยจริงๆ จั๊น”

“แกตัวใหม่เกมหนักก็ได้นำคุณนาย จะมาอารมณ์เสียทำไมกัน นั่งก่อนดีไหม จะได้เริ่มเกมใหม่กันเลย” เจ้ามือหนุ่มรวบเงินทั้งหมดบนโต๊ะมาไว้ตรงหน้าตัวเอง แล้วสับไฟอย่างคล่องแคล่ว พลังส่งยิ้มและเอ่ยเข้าสาวใหญ่ที่กำลังอารมณ์เดือด

“ไม่ลงไม่เล่นแล้ว เสียได้ทุกวี่ทุกวันแบบนี้ขึ้นตู้ขึ้นเล่นคงได้หมดเนื้อหมดตัวแน่” เธอเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์พรางหมุนตัวหันหลังให้วงไฟ ทำให้เผชิญหน้ากับกำพล

“คุณใหญ่!” คุณนายจันทร์จวงอุทานด้วยความตกใจ เพราะไม่คิดว่าจะเจอเจ้าหนี้

“จะรีบลูกทำไมละ ไม่คิดจะอยู่แก้มือก่อนหรือไง” กำพลถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ไม่ต่างจากเววตา

“ไม่ละ...วันนี้ฉันดวงไม่ดี ขึ้นเล่นต่อก็คงมีแต่เสีย” คุณนายจันทร์จวงขยับตัวอย่างอึดอัด พยายามเลี่ยงจากสถานการณ์ตรงหน้า เพราะยังไม่อยากโดนทวงถามถึงเงินที่หยิบยืมไป

“ฉันก็นึกว่าเธอจะใจถึงกว่านี้ซะอีกนะจันทร์ ฉันตั้งใจจะเอาเงินมาให้เธอทำทุนเพิ่ม แต่ในเมื่อเธอยอมแพ้แค่นี้ก็ช่างเถอะ” หนุ่มใหญ่

เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสบายๆ พลังสังเกตปฏิบัติการอีกฝ่าย และยิ้มพึงพอใจ
เมื่อเธอยื่นเท้าเข้ามาในบ่วงที่เขาตกไว้

“นี่คุณจะให้ฉันยิ้มเงินเพิ่มจริงๆ เหนือคุณใหญ่ คุณไม่ได้หลอก
ฉันใช่ไหม”

คุณนายจันทร์จวงยิ้ม ดวงตาพร่าอย่างมีความหวัง เงินใน
กระเป๋าเธอแทบเกลี้ยง เหลือเพียงคาร์ตไม่ก็ร้อยบาท ถ้าเขาให้เงินจริงๆ
เธอก็สามารถแก้ตัวได้อีกครั้ง ไม่น่าเธออาจโชคดีได้ทุนของวันนี้คืนมา
บ้าง

กำพลยิ้มมุมปากพลางเดินออกมาโดยมีคุณนายจันทร์จวงเดิน
ตาม กระทั่งถึงบาร์เครื่องดื่มที่ปลอดภัย เพราะผู้คนต่างอยู่ตามโต๊ะ
พนักที่กระจายอยู่ทั่วห้อง

“ผมจะหลอกคุณไปทำไมล่ะจันทร์ แต่คราวนี้ผมไม่ได้ให้คุณยิ้ม
ฟรีๆ โดยไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันอย่างคราวก่อนหรอกนะ เพราะผม
ตั้งใจจะให้เงินคุณเพิ่มอีกห้าล้าน แล้วก็ล้างหนี้เก่าให้คุณทั้งหมด”

“ห้าล้าน!” คุณนายจันทร์จวงอุทานเสียงลั่นจนตกเป็นเป้าสายตา
นักพนันเกือบทั้งปอน แต่เธอกลับไม่ใส่ใจ เมื่อได้สติจึงเงยหน้าขึ้นมอง
เพื่อนวัยเดียวกันอย่างสงสัย “คุณพูดเล่นใช่ไหมคุณใหญ่ คุณตั้งใจจะ
หลอกฉันเล่นใช่ไหม”

“ผมไม่ได้หลอก ผมจะให้คุณยิ้มเงินห้าล้านบาทจริงๆ แต่มี
ข้อแม้ว่าคุณต้องให้วีรินเป็นคนค้ำประกันเงินกู้ครั้งนี้” เขาเอ่ย
เจตนาอารมณ์ด้วยน้ำเสียงเนียนๆ

“ยายริน!...อย่าบอกฉันนะคะว่าคุณจะให้ฉันยกยายรินชั้ดดอก
ถ้าหาเงินมาใช้คุณไม่ทันระยะเวลาที่กำหนดนะ” คุณนายจันทร์จวง
ดักคอบอย่างรู้ทัน

“หึๆ...ผมให้คุณยิ้มเงิน คุณก็ควรมีอะไรเป็นสิ่งค้ำประกันการกู้

ให้ผมใช้ใหม่ และถ้าคุณมีเงินมาใช้หนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนดก็
ไม่เห็นต้องกลัวเลยนี่” คำพลยิ้มเล็กน้อย ขณะมองลึกเข้าไปในดวงตา
ของคุณนายจันทร์จวงอย่างพิจารณา เขาอยากรู้ว่าเพื่อนคนนี้ถูกผีพนัน
ครอบงำกระทั่งยอมขายลูกสาวหรือไม่

คุณนายจันทร์จวงไต่ตรงถึงวีรินบุตรสาวคนโตซึ่งควรเป็น
เสาหลักให้ครอบครัว แต่กลับเลือกที่จะทำงานให้มูลนิธิเผ่าพรหมมินทร์
เงินเดือนจำนวนไม่มากนักที่บุตรสาวได้รับถึงจะทำให้เธอไม่พอใจเท่าไร
แต่ก็ยังพอทำให้ได้ว่าวีรินรักในงานที่ทำ

แต่เรื่องที่เธอทุกซื่อกันมากที่สุดคงเป็นเรื่องความมุ่งมั่นของวีรินที่
จะอุทิศตัวเพื่อสังคม ถึงขนาดปฏิญาณว่าจะครองตัวเป็นโสดนั่งห้อย
เท้าอยู่บนคานทอง ซึ่งเธอยอมรับไม่ได้จริงๆ และพร้อมขัดขวางทุกวิถี
ในเมื่อบุตรสาวคนโตของเธอทั้งสวยและเพียบพร้อมถึงขนาดนี้ เธอจะ
ต้องได้ลูกเขยที่เหมาะสมทั้งทรัพย์สินสมบัติและคุณสมบัติถึงจะถูกต้อง

“คุณจะให้ฉันใช้ชีวิตไหนทำให้ยายรินยอมเซ็นสัญญาของคุณละ
มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ” คุณนายจันทร์จวงขมวดคิ้วนี้วหน้า ครุ่นคิด
หาวิธีโน้มน้าวบุตรสาว

“หมายความว่าคุณยอมรับเงื่อนไขของผม?” คำพลเลิกคิ้วมอง
เพื่อนเก่าอย่างกังขา

“ใช่...แต่ปัญหาคือฉันจะทำยังไงให้ยายรินยอมเซ็นสัญญาให้คุณ
ล่ะ” ให้เธอยกวีรินใช้หนี้คำพลเสียยังจะดีกว่ายอมปล่อยให้บุตรสาว
บวชเป็นนางชีในอนาคต

“คุณแน่ใจจริงๆ นะว่าจะยกวีรินให้ผม ถ้าคุณหาเงินมาใช้หนี้
ไม่ทันกำหนด”

“ฉันแน่ใจ” คุณนายจันทร์จวงยืนยันหนักแน่น

คำพลถอนหายใจแรงๆ รู้สึกสังเวชใจในคำตอบที่ได้ยินและอด

ไม่ได้ที่จะสงสารวริน

“ถ้าคุณแน่ใจก็โทร. เรียกให้หนูรินมาเซ็นรับทราบข้อตกลงระหว่างเราได้เลย”

“ไม่มีทาง คุณใหญ่...ฉันฉันบอกยายรินตรงๆ ว่าจะให้มาเซ็นค้ำประกันการกู้โดยใช้ตัวแแก่เป็นการค้ำประกันละก็ ยายรินไม่มีวันเซ็นให้ฉันแน่” คุณนายจันทร์จวงแย้งขึ้น

“อย่าลืมนึกถึงหน้าที่ว่าหนูรินทำงานให้ผม ผมมั่นใจว่าคำพูดของผมสามารถทำให้เธอยอมเซ็นได้ไม่ยาก” กำพลกล่าวอย่างมั่นใจ

“คุณคิดอย่างนั้นหรือคะ” คนเป็นแม่เล็กก็ว่า ไม่น่าใจเท่าไรว่าบุตรสาวจะยินยอมง่ายๆ อย่างที่เพื่อนบอก

“เชื่อผมสิ...คนกตัญญูอย่างหนูรินยอมทำได้ทุกอย่างเพื่อคุณอยู่แล้ว” เขายืนยันด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

อากาศยามเย็นกลางฤดูร้อนของประเทศไทยยังร้อนระอุไปด้วย

ไอแดดซึ่งดูจะแผดเผาแรงขึ้นทุกปี อุณหภูมิเกือบสี่สิบองศาเซลเซียสเปรียบดั่งคำเตือนจากธรรมชาติที่ประกาศกร้าวให้มนุษยชาติเตรียมรับมือกับสภาวะโลกร้อนที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

แต่ดูเหมือนมิลันดี เจ้าของร่างโปร่งบางที่กำลังแหวกว่ายอยู่กลางสระว่ายน้ำที่โค้งมาดกกันเป็นวงจะไม่เกรงกลัว เธอยังคงดำผุดดำว่ายอย่างสบายอารมณ์ เป็นผลให้ผิวน้ำรอบกายกระเพื่อมไหว เธอ้วยจนมาถึงขอบสระแล้วโผล่ขึ้นเหนือน้ำ เผยให้เห็นใบหน้าสวย ผมเปียกน้ำลู่แนบไปกับศีรษะ ริมฝีปากนุ่มได้รูปงดงามชวนมองเปิดกว้าง ส่งรอยยิ้มสดใส่ให้หญิงสาวอีกคนที่ยืนอยู่ตรงขอบสระ ทว่าสีหน้าหมองๆ ของอีกฝ่ายทำให้เธอหุบยิ้มฉับ เลิกคิ้วอย่างสงสัย

สีหน้าไม่สู้ดีของหญิงสาวที่ยืนอยู่บริเวณขอบสระว่ายน้ำไม่ได้

ทำให้ความน่ามองของเจ้าหล่อนลดลงแม้แต่น้อย ดวงตากลมวาวล้อมรอบด้วยขนตาอนยาวรับกับจมูกโด่งและริมฝีปากเต็มอิม ประกอบกับใบหน้ารูปไข่ ทำให้วีรินสวยไม่แพ้นางเอกละครหลังข่าวช่องใด

“เป็นอะไรไปคะพี่ริน สีหน้าดูไม่ดีเลย หรือว่าโดนคุณแม่ดูมาอีกแล้วคะ”

เจ้าของร่างสมส่วนในชุดว่ายน้ำทู้พีชตามด้วยความท่วงโย เธอเดินตัวขี้นมานั่งบนขอบสระ เผยความมดงามของผิวพรรณอย่างมั่นใจ ตามแบบฉบับสาวนักเรียนนอก ในขณะที่วีรินทั้งกายลงบนเก้าอี้เหล็กซึ่งตั้งอยู่ใต้อุ้มไม้ข้างๆ

สองสาวมีใบหน้าดงามไม่แพ้กัน แต่บุคลิกของทั้งคู่ต่างกันราวสีขาวยกับสีดำ วีรินดูสวยหวานในชุดเรียบร้อย มิลันตีสดใสบราวเปรี้ยว เป็นสาวมั่นและภูมิอกภูมิใจในความมดงามของตัวเอง ลังเกตได้จากชุดว่ายน้ำสีสดสองชิ้นบนกายเธอ อาจเพราะมิลันตีเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศซึ่งเธอไปทำงานอยู่เสียหลายปี ทำให้คุ้นชินกับการใช้ชีวิตแบบชาวตะวันตก ในขณะที่วีรินเติบโตมากับวัฒนธรรมไทย

“เปล่าหรอกจ๊ะ ท่านแค่ก่อนขอตื๋นิดหน่อยเหมือนเคยนั่นแหละ” วีรินถอนหายใจอย่างอ่อนใจ เธอคว้าผ้าเช็ดตัวบนเก้าอี้ส่งให้น้องสาวคลุมไหล่

“คุณแม่นี่ก็แปลก...แทนที่จะยินดีกับบุญที่พี่รินทำ กลับขัดและคอยก่อนขออยู่เรื่อย ไม่กลัวบาปกรรมเหมือนคนอื่นบ้างหรือไงนะ” มิลันตีทำหน้ามุ่ยขณะสะบัดผ้าขนหนูเพื่อคลุมไหล่และซับหยดน้ำที่เกาะพราวทั่วใบหน้า

“ท่านคงผิดหวังที่พี่เลือกทำงานให้มูลนิธิแทนที่จะหางานที่รายได้ดีๆ คุณแม่หวังว่าพี่จะเป็นหลักให้ครอบครัวแทนคุณพ่อ ให้ท่านได้พึ่งพา...” วีรินอ่ยเสียงแผ่วด้วยรู้สึกผิดต่อมารดา

“ครอบครัวเราก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร ถ้าคุณแม่ยอมรับความจริง บ้างว่าฐานะเราไม่เหมือนตอนที่คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่อีกแล้ว คุณแม่ควร เลิกคิดว่าเราพลิตแบงก็ใช้องซะที” มิรันตีกล่าวด้วยความรู้สึกเหนื่อย ใจ

“ไม่เอาน่าล่ะ...พี่ว่าเราเลิกเอาแม่มานินทากันดีกว่า บาปกรรม เปล่าๆ” วรีนปรัมน้อง เธอรู้สึกไม่สบายใจเมื่อมิรันตีเริ่มพูดถึงมารดา ในเชิงตำหนิ

“ล่ะก็ไม่ว่ากันจะเอาแม่มานินทาหรือคะ ถ้าไม่ใช่เพราะท่านชอบ เอาเงินที่พวกเราหาให้ไปถลุงในบ่อนแบบนั้น แล้วก็เชื่อได้เลยว่าป่านนี้ คงเพลินอยู่กับพวกขาไฟคอตีเดียวกันอีกแล้วแน่ๆ” มิรันตีเอ่ยถึงมารดา ด้วยน้ำเสียงสะบัดเล็กน้อย

“เฮ้อ...พี่ก็ได้แต่หวังว่าสักวันคุณแม่จะคิดได้” วรีนพูดอย่าง อ่อนใจ

“ล่ะก็หวังว่ามันจะมีวันนั้นนะคะพี่ริน”

มิรันตีกล่าวด้วยน้ำเสียงประชด และหยุดบทสนทนาไว้แค่นั้น เมื่อเหลือบเห็นหนูแหวน คนงานสาวกึ่งเดินกึ่งวิ่งตรงมาหาพร้อมกับ ไทรคัพที่มีมือถือของวรีน

“คุณรินคะ คุณนายสั่งให้คุณรินโทร. กลับด่วนค่ะ” หนูแหวนยื่น ไทรคัพที่ให้พลาเงยเสียงหอบ เพราะวิ่งตามหารอบบ้านกว่าจะรู้ว่า บุตรสาวคนโตของนายจ้างอยู่ที่นี้

วรีนขมวดคิ้วพลางหยิบไทรคัพของเธอ แล้วหันไปส่งสายตา แทนคำถามให้มิรันตีด้วยความรู้สึกหัวใจ “คุณแม่ให้พี่โทร. หาด่วนด้วย เรื่องอะไรนะ” เธอเอ่ยขึ้นลอยๆ พร้อมกับถอนหายใจ รอจนหนูแหวน ลับตาไปจึงต่อสายถึงมารดา ขณะที่มิรันตีรีบลุกขึ้นมายืนลุ้นอยู่ข้างๆ

“มัวไปทำอะไรอยู่ที่ไหนชะยายริน กว่าโทร. กลับมาหาฉันได้

ต้องให้ฉันรอแกตั้งครึ่งก่อนหัวโมงเขี่ยวนะยะ” เสียงคุณนายจันทร์จวงที่ตั้งออกมาทำให้มิลันตีพลอยได้ยินน้ำเสียงหงุดหงิดของมารดาอย่างชัดเจน

“พอหนูแหวนมาบอก รินก็รีบโทร. หาแม่เลยนะคะ” เธอตอบไปตามจริง

“แหม นางแหวน...นี่มันหน้านักเขี้ยว” คุณนายจันทร์จวงบ่นพิมพ์มาก่อนจะรีบสั่ง “ถ้าอย่างนั้นแกรีรีบมาหาแม่ที่บ้านคุณใหญ่เดี๋ยวนี้เลยนะ”

“บ้านท่าน...คุณแม่ไปทำอะไรที่บ้านท่านคะ” วรีนถามอย่างสงสัย

“ไม่ต้องถาม เตี้ยวแกมาถึงก็รู้เองแหละว่าฉันมาทำอะไรที่นี่ แกรีรีบมาเลยนะ อ้อ...แล้วไม่ต้องเอายามิลันมันมาด้วยละ มาคนเดียวพอแล้ว”

คำสั่งของผู้เป็นแม่ทำให้มิลันตีรีบแยงโทรศัพท์จากพี่สาว พร้อมกับถามด้วยความระแวง “คุณแม่มีแผนจะทำอะไรแน่ๆ ไซ้ใหม่ ถึงสิ่งไม่ให้พี่รินเอาลงไปด้วยนะ”

“ที่ฉันไม่ให้แกมาก็เพราะมันไม่ใช่ระงการอะไรของแกต่างหาก ยายลัน คุณใหญ่เป็นเจ้านายยายริน แล้วก็เพื่อนของฉัน เขาต้องการคุยธุระกับยายริน ไม่ใช่แก ฉะนั้นแกไม่ต้องมาสอดรู้สอดเห็นเรื่องของผู้ใหญ่ เข้าใจไหม” คุณนายจันทร์จวงส่งบุตรสาวคนเล็กอย่างวางอำนาจ

“แต่ฉันไม่ไว้ใจ ลันจะไปเป็นเพื่อนพี่รินด้วย” มิลันตีเอ่ยอย่างตื้อรั้น

“ถึงแกจะมาด้วยก็อย่าหวังว่าคุณใหญ่จะอนุญาตให้แกเข้ามาในบ้านพร้อมยายริน อย่างดีก็ได้แต่ยื่นรอนหน้าบ้านนั่นแหละ อยากมาก็ตามใจแกสิ” คุณนายจันทร์จวงเอ่ยอย่างหมั่นไส้

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ไม่ให้พี่รินไป” มิรันตีไม่ยอมแพ้

“ก็คอยดูว่ายายรินจะกล้าขัดคำสั่งของฉันไหม” คุณนายจันทร์จวงมั่นใจว่าบุตรสาวคนโตไม่กล้าดื้อดั่งอย่างแน่นอน เธอจึงตัดสายพันที่ที่เอื่อยจบ

มิรันตีถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเงยหน้าบึ้งตึ๊งขึ้นมาสบตาพี่สาวซึ่งมีสีหน้าวิตก มารดาเธอช่างแน่ใจเหลือเกินว่าวีรินจะไม่กล้าขัดคำสั่ง ต่างกับเธอที่ไม่เคยยอมตกเป็นทาสความกตัญญูไม่ลืมหูลืมตาแบบพี่สาว

“ว่ายังไงพี่ริน...จะทำตามคำสั่งของคุณแม่ไหม” มิรันตีถามด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ

“ฉันก็รู้ว่าพี่ไม่กล้าขัดคำสั่งท่าน” วีรินเอ่ยเสียงอ่อย

“พี่รินก็เป็นแบบนี้ทุกที ไม่ว่าคุณแม่จะสั่งให้ขึ้นเขาลงหัวยั้งไป พี่รินก็ทำตามอย่างไม่ลืมหูลืมตาทุกครั้งจนคุณแม่ได้ใจอย่างเนี่ย” มิรันตีเอ่ยขึ้นอย่างขัดใจ “แล้วคราวนี้ก็ไม่รู้ว่าคุณแม่จะให้พี่รินทำอะไรอีก”

“คงไม่มีอะไรหรอก เจ้านายของพี่คงมีงานให้ทำ ส่วนคุณแม่ก็คงบงเอิญอยู่กับท่านพอดี เลยโทร. มาตามพี่ไปพบท่าน” วีรินเอ่ยอย่างมองโลกในแง่ดี

“ถ้าพี่รินคิดแบบนั้น ลั่นคงได้แต่ภาวนาให้เป็นอย่างที่พี่คิดก็แล้วกัน”

มิรันตีไม่อยากเชื่อว่าวีรินจะยอมทำตามคำสั่งมารดาทุกอย่าง ไม่ว่าคำสั่งนั้นจะไร้เหตุผลสักแค่ไหน คงมีเพียงเรื่องทำงานเพื่อสังคมที่วีรินคือแพ่งได้อย่างไม่น่าเชื่อ เธอทำตาค้อนใส่พี่สาวและถอนหายใจเหนื่อยหน่าย จากนั้นก็ยึดโทรศัพท์คืนให้พี่สาวแล้วเดินเข้าบ้าน ทิ้งให้วีรินตัดสินใจเองว่าจะทำอย่างไร

อีโคคาร์คันเล็กจอดหน้าประตูรั้วสวนเลสมันนาวที่สะท้อนแสง

อาทิศย์ยามเย็น เธอกดแต่รถไฟคนในบ้านรับรู้ถึงการมา เมื่อประตูรั้วอัตโนมัติเปิดออก วีรินจึงขับรถเข้าไปข้างใน

ถนนคอนกรีตที่กว้างพอให้รถสองคันวิ่งสวนกันอย่างสบายทอดยาวไปถึงตัวคฤหาสน์ ขนาบข้างด้วยไม้ยืนต้นหลากขนาดให้ความรู้สึกร่มรื่น ด้านหน้ามีบันไดสามขั้นขึ้นไปที่บ้าน เชิงบันไดทั้งสองฝั่งมีกระถางปูนสีขาวยาวทรงสูงแบบยุโรปตั้งอยู่ ประดับตุ๊กตาปูนปั้นสีเดียวกัน ใกล้กับกระถางปูนเป็นกระถางไม้ดอกไม้ประดับที่เรียงอย่างสวยงาม กระทั่งถึงบานประตูไม้สักขนาดใหญ่ที่เปิดกว้าง

วีรินก้าวเข้าไปในคฤหาสน์อย่างคุ้นเคย แม้ใบหน้ายามนี้จะมีแต่ความวิตกกังวลใจ ทว่าท่าของเธอก็ยังก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง เธอยกมือไหว้นายจ้างด้วยกิริยาอ่อนน้อมทันทีที่พบว่าเขากับมารดา นั่งรออยู่ในห้องรับแขก

คุณนายจันทร์จวงเอ่ยเรียกบุตรสาวคนโตให้มานั่งข้างๆ บนโซฟาไม้สักตัวยาวดีไซน์หรูบุผ้าเนื้อดีราคาแพง ขณะที่กำลังนั่งคุยกับนายซึ่งวีรินรู้จักเป็นอย่างดี เพราะเขาทำงานให้มูลนิธิเผ่าพรหมมินทร์

“ท่านให้แม่ตามรินมาด่วน... ไม่ทราบว่ามีอะไรให้รินรับใช้หรือคะ” วีรินถามด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อม

“ฉันต้องการให้หนูช่วยเซ็นเป็นพยานในสัญญาระหว่างฉันกับแม่ของหนูหน่อยเท่านั้นเอง หวังว่าหนูคงไม่ขัดข้องอะไร” กำพลเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เซ็นเป็นพยานเรื่องอะไรคะ” หญิงสาวกะพริบตา พลังมองหน้านายจ้างสลับกับมารดาของเธอด้วยแวตามีคำถาม

“ก็สัญญาเงินกู้แหละสิยะ ฉันกู้เงินคุณใหญ่ใช้หนี้ไอ้คนคุมบ่อนไปเป็นล้าน แกในฐานะลูกสาวคนโตก็ควรเป็นคนเซ็นค้ำประกันเงินกู้ให้

ฉัน” น้ำเสียงของคุณนายจันทร์จวงไม่ได้อึ้งขังชอบกับจำนวนหนี้สิน
ก้อนโตนั้นเลย ในขณะที่วีรินเบิกตาโตอย่างตกใจทันทีที่รู้

“อะไรนะคะ นี่คุณแม่เป็นหนี้ท่านเป็นล้านอย่างนั้นหรือคะ” วีริน
ถามอย่างตกใจ

“ก็ใช่ละสิคะ ไม่ต้องทำท่าตกใจขนาดนั้นหรือก่อน ฉันมีปัญญา
ไถยบาลันมาใช้คืนคุณใหญ่ได้แน่ๆ แต่ต้องใช้เวลา เพราะฉะนั้นเกมมา
เซ็นรับรู้ไว้ก่อน ไม่ต้องทำเหมือนเป็นเรื่องขอขาดขาดตายขนาดนั้น
หรือก่อน” คุณนายจันทร์จวงมองค้อนบุตรสาว

“แม่คะ...นี่เงินเป็นล้านนะคะ ไม่ใช่แค่หมื่นห้า ทำไมแม่ถึงทำ
แบบนี้คะ” วีรินถามเสียงสั่นเหมือนจะร้องไห้ในนาที่ใดนาที่หนึ่ง ด้วย
รู้สึกสงสารน้องสาวที่ต้องรับผิดชอบหนี้สินก้อนใหญ่

“โธ้ย ไฉ่ลูกคนนี่ ยายลันมันรวยจะตายไป เงินแค่นี้ชนหน้าแข่ง
น้องแกไม่ร่วงหรือก่อน” คุณนายจันทร์จวงหงุดหงิดใส่บุตรสาวคนโต

“แต่ น้องก็ห้ามมาอย่างยากลำบากนะคะแม่ แม่ไม่ควรเอาเงิน
น้องมาถูกลงเล่นแบบนี้” วีรินพูดเสียงสั่นขณะพยายามกลืนน้ำตา เธอ
รู้สึกอึดอัดที่ต้องโต้เถียงกับมารดาต่อหน้านายจ้างและทนายที่หนึ่งฟังอยู่
เงียบๆ

“นี่ยายริน! สรุปว่าฉันเป็นแม่หรือแกเป็นแม่ฉันกันแน่ซะ”
คุณนายจันทร์จวงเอ่ยอย่างมีโทสะ มองบุตรสาวด้วยความไม่พอใจ
แล้วออกคำสั่ง “รับมาเซ็นชื่อในสัญญาหนี้ซะ ฉันจะได้รีบกลับบ้าน
เสียที รู้ไหมว่าฉันเหนื่อยจะแย่อยู่แล้ว”

“คุณแม่...”

วีรินแหม่มริมฝีปาก กล่ำกลืนก้อนสละอื่นและเมยหน้าขึ้นกะพริบตา
ไฉ่หน้าตาที่จวงเจียนจะไหล เธอรู้สึกรวดราวกับสิ่งที่มารดาทำกับเธอและ
น้องสาว ทำให้ผู้เป็นแม่ถึงไม่ส่งสารพวกเธอบ้าง ทั้งที่เธอกับมิลันตีก็รัก

และทำทุกอย่างให้เสมอ

“เร็วเข้าสิยายริน มัวแต่ทำท่าจะน้ำตาตกอยู่นั้นแหละ ฉันไม่ได้
 สั่งให้แกไปตายแทนซะหน่อย กับอ๊อแค้เซ็นชื่อในกระดาดแผ่นเดียวท่า
 เหมือนจะเป็นจะตายไปได้เด็กคนนี่”

วีรินใช้หลังมือปาดน้ำตา เธอมองมารดาด้วยสายตาดูพิศหวังก่อนจะ
 เดินไปหาหนายที่เลื่อนเอกสารบนโต๊ะให้โดยไม่ยอมปล่อยให้มือออกจาก
 เอกสาร แต่ใช้วิธีชี้ตำแหน่งที่ให้ลงลายมือชื่อ วีรินรู้สึกแปลกใจเพราะดู
 เหมือนเขาไม่ยอมให้เธออ่านสัญญาก่อน

“ขอฉันอ่านสัญญาก่อนค่ะ” เธอแสดงเจตนาโดยยังไม่ยอมลงชื่อ

“ไม่ต้องอ้งต้องอ่านหรือก่อน เสร็จเวลา เพราะฉันอ่านแล้ว แกรีบ
 เซ็นๆ เถอะ อย่าให้มากเรื่องนักเลย ฉันรำคาญ”

“แต่ริน...” เธอพยายามจะค้าน

“หนูรินไม่ไว้ใจฉันอย่างนั้นหรือ” กำพลถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
 พลังมองหญิงสาวอย่างปรานี

วีรินหลบสายตานายจ้างด้วยรู้สึกละอายกับพฤติกรรมของ
 มารดา เธอซ่อนความเสียใจพร้อมกับเซ็นชื่อลงในช่องว่าง

2

รักใดไหนเล่าจะเท่า...รักของแม่

แดดยามเย็นอ่อนแสงลงเมื่อพระอาทิตย์เตรียมจะหายลับไป
จากท้องฟ้า ให้ดวงจันทร์ขึ้นมาส่องสว่างแทนในราตรี ไม่ต่างกับความ
รู้สึกสดใสของวีรินที่เริ่มมลายหายไป เหลือไว้เพียงความหม่นหมองและ
กังวลใจกับเหตุการณ์ในอนาคต หากมารดาหาเงินไปคืนเจ้านายของเธอ
ไม่ได้ตามสัญญา

วีรินถอนหายใจเฮือกใหญ่พลางเหลือบมองสีหน้าไม่ทุกข์ไม่ร้อน
ของมารดาด้วยความน้อยใจ เพียงเลี้ยววินาทีเธอก็รีบชมอารมณ์และ
รวบรวมสติ เธอไม่เอายกมีปากเสียงกับมารดาให้เป็นบาปติดตัวไป
มากกว่านี้ หญิงสาวดึงสมาธิกลับมาที่รถ และพาบัพการีออกจากบ้าน
เผ่าพรหมมินทร์ วีรินสัญญากับตัวเองว่าทันทีที่ถึงบ้าน เธอจะนอน
ร้องไห้ระบายความอัดอั้นให้สาสมกับที่รู้สึกยามนี้

บรรยากาศภายในรถเงียบกริบตลอดเส้นทาง ผู้เป็นแม่ไม่ปรึกษา
ปลอบเธอแม้แต่คำเดียว กระทั่งรถคันเล็กเข้าไปจอดในเขตบ้าน
คุณนายจันทร์จวงเดินลงจากรถและเข้าบ้านไปโดยไม่คิดจะสนใจความ
รู้สึกของคนเป็นลูกอย่างเธอเลยแม้แต่น้อย

วีรินหมดความอดทน เธอปล่อยให้หน้าตาไหลอยู่ครู่ใหญ่แล้วปาด
มันออก รวบรวมกำลังใจลงจากรถเดินเข้าบ้านโดยพยายามหลบน้องสาว

เพราะเธอยังไม่พร้อมตอบคำถามใดๆ ของมิลันตี และที่สำคัญเธอไม่ต้องการให้มิลันตีอาละวาดใส่มารดา เธอไม่อยากเป็นต้นเหตุให้น้องสาวทำบาปด้วยการทุ่มเถียงบุพการี

หญิงสาวเดินเร็วๆ ขึ้นไปด้านบน ห้องนอนของเธออยู่ตรงข้ามห้องน้องสาว วีรินเปิดและปิดประตูเบาๆ โดยไม่ลืมหูลูกห้อง จากนั้นน้ำตาที่เพียรกลั่นก็ไหลออกมา เธอทิ้งตัวลงบนเตียง ปลดปล่อยเสียงสะท้อนให้ปึมจะซาตใจ

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะประตูเบาๆ ทำให้หญิงสาวที่กำลังสะอื้นตัวโยนสะดุ้ง วีรินลุกขึ้นจากที่นอน ปาดน้ำตาทิ้งและพยายามปรับน้ำเสียง

“ใครจ๊ะ”

“ลั่นเองคะพี่ริน เปิดประตูให้ลั่นเข้าไปหน่อยสิคะ”

“มีอะไรเธอจ๊ะลั่น เอาไว้คุยที่หลังได้ไหม ตอนนี้พี่ปวดหัว พี่ขอพักก่อนก็แล้วกันนะ” วีรินรีบหาข้ออ้าง

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่คะพี่ริน ให้ลั่นเข้าไปหน่อยเถอะนะคะ ลั่นขอคุยด้วยแป๊บเดียวเท่านั้นคะ” มิลันตีมั่นใจว่าต้องเกิดอะไรแน่ๆ เธอต้องรู้ให้ได้ว่ามารดาสร้างปัญหาอะไรให้วีรินอีก

“ขอร้องเถอะลั่น พี่ปวดหัวจริงๆ มีอะไรค่อยคุยกันพรุ่งนี้เถอะนะ”

มิลันตีถอนหายใจ เธอยอมทำตามแทนที่จะดิ่งตันแล้วทำให้วีรินทุกข์ใจไปมากกว่านี้ แต่เธอจะไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองค้างคาใจ ในเมื่อพี่สาวไม่พร้อมจะตอบ มารดาก็ต้องเป็นคนตอบ

เสียงมิลันตีเงียบไปพร้อมกับเสียงเดินที่ค่อยๆ เบาลง ทำให้วีรินเบาใจได้เปลาะหนึ่ง เธอหยิบสำเนาเอกสารการกู้ยืมเงินในกระเป๋าถือออกมา เธอรู้ว่ามารดาเป็นหนี้ด้วยจำนวนเงินห้าล้านบาท โดยเธอ

เป็นคนเซ็นรับรู้ว่าเซ็นไขภายในสัญญา ตอนนี่ถึงเวลาศึกษารายละเอียดทั้งหมดเสียที

วีรินไล่อ่านตั้งแต่บรรทัดแรกกระทั่งเกือบบรรทัดสุดท้าย เงื่อนไขที่เขียนไว้ทำให้หัวใจวีรินแทบหยุดเต้น มารดาทำกับเธอแบบนี้ได้อย่างไร...นี่มารดากับเสี้ยวกำพลลอกให้เธอเซ็นสัญญาทาสฉบับนี้ อย่างนั้นหรือ

คุณพระ!...นี่เธอโง่เพราะเชื่อใจนายจ้างและวางใจว่าผู้เป็นแม่จะปกป้องลูกสาวเช่นเธออย่างนั้นหรือ แม่ทำแบบนี้กับเธอได้อย่างไร

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“คุณแม่คะ เปิดประตูออกมาคุยกับลันสักครู่คะ” มิลันตียืนรออยู่ครู่หนึ่ง มารดาก็ยังไม่ขานรับ เธอจึงเคาะประตูดังๆ อีกครั้งแม่จะรู้ตีว่าคงไม่แคล้วโดนดุอีกแน่ๆ

“คุณแม่คะ ออกมาคุยกับลันหน่อยคะ”

ภายในห้องนอนขนาดใหญ่ที่สุดของบ้านพักดีเทวากุล คุณนายจันทร์จวงที่กำลังเตรียมตัวอาบน้ำแสดงความหงุดหงิดเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงบุตรสาวคนเล็ก มือที่กำลังละเลงครีมล้างเครื่องสำอางบนใบหน้าชะงักเล็กน้อย ก่อนจะทำต่อจนครบขั้นตอนนี้แล้วเช็ดออกด้วยสำลีจนสะอาดระดับหนึ่ง เธอจึงเดินออกจากห้องน้ำตรงไปที่ประตูห้องนอน

“นี่ยายลัน...แกมีอะไรด่วนนักหนาอะ ฉันเพิ่งกลับมาเหนื่อยๆ ไม่รู้หรือไงอะ” คุณนายจันทร์จวงเปิดประตูออกมาประจันหน้าบุตรสาวทอดสายตาดูๆ ไปที่มิลันตีด้วยความไม่พอใจ

“คุณแม่บอกลันมาก่อนสิคะว่าให้พีรินไปทำอะไร” มิลันตีสบตา มารดาพร้อมถามสิ่งที่ยากรู้

“เอ๊ะ!...แล้วมันเรื่องอะไรของหล่อนซะ” คุณนายจันทร์จวงซึ่งตาดูพร้อมก้มหันหลังกลับเข้าไปในห้องโดยมีมิลันตีเดินตาม เธอไม่ใส่ใจคำถามบุตรสาวคนเล็กเท่าไรนักจึงเดินกลับเข้าไปในห้องอาบน้ำและจัดการกับใบหน้าตัวเองต่อ

“พีรินเป็นพี่สาวฉัน ทำไมมันจะไม่เกี่ยวกับฉันล่ะคะ บอกฉันมานะคะว่าคุณแม่ให้พีรินไปทำอะไร” มิลันตีพยายามเค้นคำตอบจากมารดา

“แล้วทำไมแกไม่ไปถามพี่สาวของแกเองล่ะ เป็นห่วงกันนักก็ไปถามกันเองเถอะไป” คุณนายจันทร์จวงทำตาค้อนด้วยความหมั่นไส้ มิลันตีทำท่าราวกับกลัวว่าเธอจะบังคับให้พีรินไปเสี่ยงตายอย่างนั้นแหละ

“พอมาถึงบ้านพีรินก็เอาแต่ขังตัวอยู่ในห้อง อ้างว่าปวดหัว แล้วคุณแม่จะให้ฉันถามใครคะถ้าไม่ถามคุณแม่” มิลันตีทำหน้างำ

“แกไม่รู้เรื่องของฉันสักเรื่องมันจะตายหรือไงชะยายฉัน ยายรินไม่บอกก็เพราะไม่อยากให้แกมาโวยวายใส่ฉันนะสิ” คุณนายจันทร์จวงค้อนบุตรสาวคนเล็ก

“แสดงว่าคุณแม่บังคับให้พีรินทำอะไรที่ฉันรู้แล้วจะต้องโมโหอย่างนั้นใช่ไหมคะ พีรินถึงไม่ยอมบอกฉัน” มิลันตีทำตาโต รีบคาดเดาสิ่งที่เกิดขึ้นกับวีรินอย่างร้อนใจ

“ฉันไม่รู้...แล้วก็ไม่สนด้วยว่าแกจะโมโหหรือไม่โมโห แต่สำหรับฉัน ทุกอย่างที่ฉันตัดสินใจทำ มันดีที่สุดแล้วสำหรับยายริน เพราะฉะนั้นแกไม่ต้องมาว่านวย แกเป็นแค่น้องสาว แต่ฉันเป็นแม่ของพวกเขา ฉันคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์บงการชีวิตพวกเขาทั้งสองคน”

“คุณแม่ทำอะไรพีรินกันแน่” มิลันตียิ่งร้อนใจอยากจะรู้ให้ได้

“ทำในสิ่งที่ถูกต้องนะสิ” คุณนายจันทร์จวงทิ้งท้ายแล้วปิดประตูห้องน้ำ จบบทสนทนาไว้แค่นั้น โดยไม่สนใจว่ามิลันตีจะรอซักถามต่อ

หรือกลับไปห้องของตัวเอง

มีลันตีอยากจะทำกริตรี่องให้ลันห้อง เธอรู้สึกขัดใจกับคำตอบของมารดา แต่ก็ได้แค่กระพืดกระพืดโดยไม่มีเสียง สาเหตุหลักคือไม่กล้าแสดงอารมณ์ใส่เพราะเกรงกลัวมาแต่วัยเยาว์ ดังนั้นไม่ว่ามารดาจะทำอะไรไม่ถูกใจเธอกับวีรินสักแค่ไหน พวกเธอสองพี่น้องก็ไม่กล้าโวยวายสักครั้งเดียว ใต้แต่ทนยอมรับหรืออย่างดีก็แค่มีปากเสียงเล็กน้อยหรือไม่ก็ตื้อเสียบ แสร้งทำเป็นหูทวนลม

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพ่นออกช้า ๆ พยายามควบคุมอารมณ์อยู่ครู่ใหญ่จึงเดินออกจากห้องมารดาโดยไม่อาละวาด ให้มีบาปติดตัวเหมือนที่พี่สาวพร่ำสอนอยู่เสมอ มีลันตีพยายามคิดขณะเดินกลับห้องว่าจะไร่น่าจะเป็นสาเหตุให้พี่สาวหลบหน้า มีหน้าซ้ำยังเอาแต่ขังตัวอยู่ในห้อง

“สิ่งที่ถูกต้องของคุณแม่ต้องไม่ใช่เรื่องดีสำหรับพี่รินแน่ๆ เลย”

เพราะมัวแต่คิดหาสาเหตุที่ทำให้วีรินทุกข์ใจ มีลันตีจึงนอนพลิกตัวไปมาอยู่ก่อนคืน กว่าจะหลับก็เกือบรุ่ง ซึ่งแน่นอนว่าเธอไม่มีทางตื่นเข้าตามปกติ ทว่าคืนนี้แม้เธอจะนอนดิ๊กแค่นั้น ก็ยังตื่นตั้งแต่ไก่เห่ ฟ้ามืดทันแสงมีลันตีก็ถลันตัวลุกขึ้นจากที่นอนโดยไม่คิดจะพับผ้าห่มด้วยซ้ำ

มีลันตีรีบเดินเข้าห้องน้ำ จัดแจงทำกิจวัตรประจำวันอย่างรีบเร่งทันทีที่เรียบร้อยก็วิ่งเดินกึ่งวิ่งลงไปยังห้องครัวอย่างรวดเร็ว เธอมั่นใจว่าวีรินจะต้องเตรียมอาหารสำหรับใส่บาตรอยู่แน่ๆ เพราะวันพระแบบนี้วีรินไม่ยอมมผิตศีลด้วยการรอกอย่างแน่นอน

มีลันตีลดความเร็วลงเมื่อใกล้ถึงห้องครัว ความเงิบผิตปกติทำให้เธอไม่แน่ใจว่าวีรินอยู่ที่นั่น เพราะทุกครั้งที่ตื่นมาช่วยพี่สาวทำกับข้าว

ใส่บาตร จะต้องมีเสียงตะลิวกระทบกระด้างบ้าง ต่างจากวันนี้
ซึ่งเงียบราวกับยังไม่มีใครตื่น

ห้องครัวทันสมัยตกแต่งสไตล์ยุโรปเปิดไฟสว่างโร่ หน้าต่างสีขาว
ทั้งสองบานเปิดกว้างเพื่อระบายอากาศ ได้กรอบหน้าต่างเป็นเคาน์เตอร์
ตัวแอลเข้ามุมผนังด้านที่มีเครื่องดูดควัน ซึ่งทำหน้าที่ดูดควันจากหม้อ
ที่เดือดพลุ่งอยู่บนเตา ในบริเวณเคาน์เตอร์เดียวกันเป็นอ่างล้างจานแบบ
สองหลุม เห็นอ่างระนาบเดียวกับเครื่องดูดควันเป็นตู้สีขาว

กลางห้องวางโต๊ะสี่เหลี่ยมปูผ้าพลาสติกลายดอกไม้ วีริน
นั่งหันหลังให้เตาไฟอยู่บนเก้าอี้หนึ่งในหกตัวรอบโต๊ะ มิลันตีก้าวไปยืน
มองพี่สาวด้วยความห่วงใย เมื่อเห็นวีรินเด็ดขั้วพริกชี้หนูทว่าสายตา
ไม่ได้จดจ่ออยู่กับสิ่งที่ทำแม้แต่น้อย

มิลันตีระบายลมหายใจเบาๆ พลังเดินไปยังหม้อที่เดือดพลุ่งที่
วีรินไม่มีที่ท่าว่าจะจัดการ เธอปิดแก๊สและชะงักหน้าตู้อาหารในนั้น
ชนิดหนึ่งพร้อมกับใช้ทัพพีที่อยู่ใกล้มือคนอาหารที่กำลังจะได้ที่จนเกือบ
จะกลายเป็นโจ๊ก ไม่ใช่ข้าวต้มอย่างที่ควรจะเป็น

นี่ขนาดเธอทำทุกอย่างแล้วนะ วีรินยังไม่รับรู้ถึงการมาของเธอ
แม้แต่น้อย มิลันตีถอนใจเฮือกใหญ่แล้วนั่งเคียงข้าง พี่สาวจึงได้สติ หัน
มามองเหมือนงงเล็กน้อย

“ตื่นแต่เช้าเชียวนะลัน” วีรินกะพริบตา ทักน้องสาวเสียงแผ่ว

“พี่รินเป็นอะไรกันแน่...บอกลันมานะคะ คุณแม่สร้างปัญหาอะไร
ให้พี่รินอีกแล้วใช่ไหม” มิลันตีถามคำถามคาใจทันที

“เมื่อวานคุณแม่เรียกพี่ไปพบที่บ้านท่าน” วีรินถอนหายใจแรง
ก่อนเอ่ยต่อ “ให้พี่เซ็นรับรู้เป็นพยานในสัญญาที่คุณแม่ทำขึ้นเพื่อเป็น
หลักฐานการกู้เงินที่ยืมเจ้านายของพี่”

“อะไรนะคะ! นี่คุณแม่กู้เงินอีกแล้วหรือคะ เอาไปทำอะไร...อย่า

บอกนะว่าถลุงเงินไปกับการพนันอีกนะ” มิรันตีเกือบจะร้องไวยวายเสียงดัง ดีวาระจับไว้ได้เสียก่อน

วีรินไม่ตอบ แต่แววตาไหวระริกและเอ๋อคลอด้วยหยดน้ำเมื่อคิดถึงเหตุการณ์เมื่อวาน

“คุณแม่กู้เงินเจ้านายพี่มาเท่าไรคะ” มิรันตีถามด้วยความรังอนใจ เพราะจำนวนเงินในสัญญากู้คือยอดหนี้ที่เธอจะต้องเป็นคนใช้คืนอย่างแน่นอน

“ห้าล้านบาทจ๊ะ” วีรินตอบเบาๆ

“อะไรนะคะ! ห้าล้านบาท! นี่คุณแม่เห็นล้นพิมพ์เบงกาก็ใช้เองได้หรือไง ถึงได้กู้เงินไปถลุงในบ่อนไฟได้ที่เป็นล้านๆ นะ” มิรันตีชักจะหมดความอดทน ไม่คิดจะระงับความโกรธอีกต่อไป ทำให้ผลเอ่ยถึงมารดาด้วยน้ำเสียงไม่พอใจอย่างไม่เคยกล้าทำมาก่อน

“ที่แย่ไปกว่านั้นคือคุณแม่ใช้พี่แทนหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินจำนวนนี้ ถ้าคุณแม่ไม่สามารถหาเงินไปใช้คืนภายในสามสัปดาห์ คุณแม่จะยกพี่ใช้หนี้แทน” วีรินระบายความเจ็บปวดให้น้องสาวได้รับรู้ หัวใจของเธอแหลกสลายและซ้าใจเพราะมารดา

“จะบ้าไปกันใหญ่แล้ว...นี่คุณแม่ทำแบบนี้กับพี่รินได้อย่างไร คุณแม่ต้องเสียดิไปแล้วแน่ๆ” มิรันตีสบถลั่น “ลั่นจะไปถามคุณแม่ให้รู้เรื่อง”

มิรันตีผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นเหตุให้ขาแก้อঁครูดกับพื้นเสียงดัง แต่ยังไม่ทันได้ก้าว วีรินก็รีบวิ่งข้อมือเธอแรงๆ พร้อมกับเงยหน้ามองทั้งน้ำตาเหมือนจะขอร้อง พร้อมกับเอ่ยเสียงเครือ

“เดี๋ยวลั่น นี่ยังเข้าอยู่เลยนะ พี่ว่าอย่าเพิ่งไปรบกวนท่านดีกว่า ให้คุณแม่ได้พักผ่อนให้เต็มที่ก่อนเถอะ”

“โ๊ย พี่ริน...ลั่นจะออกแตกตายอยู่แล้วนะ เป็นเพราะพี่รินเอาแต่ห่วงคุณแม่ เกรงคุณแม่อยู่แบบนี้ ท่านถึงได้ใจ นี่ก็อยากให้พี่รินทำ

อะไรก็ได้ล่ะ” มิลันตีทำหน้าย่ง ต่อว่าพี่สาวเบาๆ

วรีนถอนหายใจ ไม่มีอะไรจะเถียง เธอปล่อยให้หน้าตาไหล เศร้าใจ ที่ตัวเองไม่กล้าขัดคำสั่งมารดาเลยสักครั้ง

“พี่จะยอมให้คุณแม่ขายพี่ให้เสียใหญ่อย่างนี้ไม่ได้นะพี่ริน” มิลันตี ซักสีหน้า ไม่พอใจอาการทอดอาลัยยอมรับสภาพทั้งน้ำตาของวรีน

“แล้วจะให้พี่ทำยังไง จะให้พี่ทำเฉย แล้วปล่อยให้คุณแม่ลำบาก อย่างนั้นหรือ” วรีนเอ่ยเสียงสั่นเครือ ดวงตาที่มองน้องสาวมีแต่ความ ลึนหวัง

“แต่คุณแม่ทำไม่ถูก พี่รินไม่ใช่ผักปลา จะได้ยกให้ใครก็ได้ตามที่ แม่พอใจแบบนี้”

น้ำเสียงของมิลันตีนั้นเกรี้ยวกราดเนื่องจากหงุดหงิด มิลันตี อยากจะจับพี่สาวมาเขย่าตัวแรงๆ ให้รู้แล้วรู้รอด อุดคิดไม่ได้ว่ามารดา น่าจะเลือกเธอแทนวรีน เพราะถ้าเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวกับเธอแล้วละก็ บ้านหลังนี้ได้ลูกเป็นไฟแน่ เธอคงอาละวาดบ้านแตกชนิดที่ไม่เชื่อกี่ มารดาได้เส้นเลือดในสมองระเบิดกันไปข้างอย่างแน่นอน

มิลันตีทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างวรีนพร้อมกับซักถามประวัติเจ้าหนึ่ ด้วยความรู้สึกกังวลใจ “แล้วเจ้านายพี่รินล่ะจะเป็นคนแบบไหน... เป็นพวกเผ่าหัวงูหรือเปล่า แล้วครอบครัวเขาเป็นยังไง”

“ท่านเป็นเพื่อนคุณแม่ เป็นคนโอบอ้อมอารี พี่ไม่เคยเห็นท่านมี ทำที่เจ้าชู้กับผู้หญิงคนไหนเลยนะลัน ส่วนครอบครัวท่านก็เหลือแค่คุณ กันตธร ลูกชายของท่านเท่านั้น ภรรยาท่านเสียไปหลายปีแล้วละ”

“แล้วคุณกันต่ะอะไรนี่ เขาแต่งงานหรือยังคะพี่ริน” มิลันตีถาม ด้วยความสนใจ

“ยังจะ คุณกันต่ะยังโสด” วรีนตอบเสียงเบา

“ถ้าอย่างนั้นที่ท่านเสนอคุณแม่ให้พี่รินเป็นคนค้าประกันก็เป็นไป

ได้สองทาง ไม่เพื่อตัวท่านเองก็ต้องเพื่อลูกของท่านแน่ๆ เลยพีริน”
มิลันตีวิเคราะห์ตามความรู้สึกและข้อมูลที่ได้ฟัง

“ลั่นหมายความว่ายังไง พี่ไม่เข้าใจ” วรีนกะพริบตาปริบๆ มอง
มิลันตีด้วยความสงสัย

“ก็หมายความว่าถ้าท่านไม่ต้องการได้พีรินไปเป็นภรรยา ก็ต้องหวัง
จะได้เป็นลูกสะใภ้ไล่ละคะ” มิลันตีเฉลยด้วยประโยคที่วรีนฟังครั้งเดียว
ก็เข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง

“แล้วพี่ควรทำยังไงดีละลั่น พี่ไม่อยากเป็นทั้งภรรยาและลูกสะใภ้
ของท่าน ลั่นต้องช่วยพี่นะ” วรีนทำหน้าที่คล้ายจะร้องไห้ เธอขยหน้าขึ้น
สบตาน้องสาวพร้อมกับขอร้องให้มิลันตีหาวิธีช่วยเธอเหมือนเด็กที่กำลัง
หวาดกลัว

“ปัดໄ໊พีริน ลั่นไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์นะจะได้ลบันดาลให้ความ
ปรารถนาเป็นจริงได้ตามที่พี่ขอนะ ลั่นต้องการเวลาคิดคะ” มิลันตีบอก
พี่สาวที่พยายามบงเร้าให้ช่วยด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ

“จริงสิ! หลายวันก่อนพี่มีโอกาสได้สนทนารธรรมกับพี่สาวคนหนึ่ง
ที่วัด เธอแนะนำวิธีการสักการะขอพรจากพระพรหมให้พี่ เธอยังบอกว่า
ทำแบบนี้จะทำให้พรที่เราขอสัมฤทธิ์ผลได้จริงๆ ด้วยนะลั่น” วรีนบอก
น้องสาวด้วยสีหน้าตื่นเต้นยินดี

“ไปกันใหญ่แล้วพีริน...” มิลันตีทำหน้าที่อ่อนใจกับประโยคเด็ด
ของพี่สาว วรีนคงกลุ้มใจมากถึงได้คิดพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบนี้

“จริงๆ นะลั่น พระพรหมท่านได้ชื่อว่าเป็นเทพผู้สร้าง พี่เชื่อว่า
ท่านต้องเมตตาในความตั้งใจของพี่แน่ๆ” วรีนขย่าตัวน้องสาวด้วย
ความตื่นเต้น ประหนึ่งว่าค้นพบหนทางแก้ไขปัญหาคั้งนี้แล้ว

“ໄ໊ พีริน...”

มิลันตีทำหน้าที่อ่อนใจกับความเชื่อของวรีนที่เธอเห็นว่างมงาย

จังหวะนั้นหนูแหวนก็พรวดพราดเข้ามา ปกติเด็กสาวจะต้องตื่นขึ้นมาช่วยวีรินเตรียมล่ำรับใส่บาตร แต่วันนี้เหมือนหนูแหวนจะตื่นสายกว่าเคย ทำให้เจ้าหล่อนต้องวิ่งกระหืดกระหอบส่งยิ้มแหยๆ แทนคำขอโทษ และเมียงมองวีรินด้วยแวตาลำนึกผิด กิริยาเช่นนี้ดึงวีรินออกจากเรื่องมงายแล้วหันมาสนใจเด็กสาวแทนชั่วขณะ มีลันตีจึงได้โอกาสหลบวีรินสักกระยะ จะได้ไม่โดนรบเร้าให้ทำเรื่องมงายดังกล่าว

สิ่งที่มีลันตีคิดจะทำคือบอกให้มารदानำเงินไปคืนกำพลแลกกับสัญญา นั่น เธออยากจะทำว่ามารดาแรงๆ ถ้าไม่เกรงว่าจะกลายเป็นบาปติดตัวไปตลอดชีวิต ครั้นจะปล่อยให้วีรินเผชิญปัญหาดังกล่าวด้วยตัวเอง เธอก็ทนเห็นพี่สาวเจ็บช้ำไม่ได้ เธอจะต้องหาวิธีนำเงินที่เหลือจากการเสียน้ำของมารตามารวมกับเงินของเธอให้ครบตามจำนวนในระยะเวลาที่กำหนดเพื่อแลกกับอิสรภาพของพี่สาว

หลังตกบาตร วีรินก็กลับมาจัดการงานครัวในส่วนของเธอจน เรียบร้อย แต่หญิงสาวยังคงคิดถึงเรื่องที่ถูกขังไว้กับมีลันตี สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดูเหมือนจะเป็นที่พึ่งให้แก่คนจนหนทางเสมอ และเวลานี้เธอก็กำลังมืดแปดด้าน มันคงไม่ใช่เรื่องเสียหายถ้าจะลองทำตามที่สหายทางธรรมแนะนำไว้...

วีรินปิดก๊อกร้าก่อนจะหันมาเช็ดมือจนแห้ง แล้วเดินออกไปทางประตูหลังครัวพร้อมกับกรรไกรตัดดอกไม้ที่หยิบออกจากตู้เก็บอุปกรณ์ หญิงสาวก้มๆ เงยๆ อยู่กลางแปลงดอกไม้หลังบ้านซึ่งดอกดาวเรืองกำลังผลิดอกสีเหลืองอร่ามไปทั้งแปลง หญิงสาวบรรจงใช้กรรไกรตัดดาวเรืองเก็บใส่ตะกร้าอย่างทะนุถนอมเพื่อจะนำไปร้อยเป็นพวงมาลัยสำหรับสักการะองค์ท้าวมหาพรหมตามที่ตั้งใจไว้

เมื่อได้ของที่ต้องการครบแล้ว วีรินจึงถือตะกร้าที่เต็มไปด้วย

ดอกไม้สี่เหลียงสดเดินเข้าไปในบ้าน

“นั่นแกจะเก็บดอกไม้ไปทำอะไรตั้งเยอะเยอะชะยายริน” คุณนายจันทร์จวงร้องถาม

เสียงร้องทักทำให้วีรินชะงักปลายเท้าพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองมารดาซึ่งกำลังลงมาจากชั้นบนด้วยเครื่องแต่งกายที่มอมปราดเดียวก็ทราบวามารดาจะออกไปเสียงโซคนอกบ้านอีกเป็นแน่ แหวตาวีรินวูบไหวเพราะหุดหู่ใจ ตูมารดาจะไม่ใส่ใจความทุกข์ร้อนใจของเธอแม้แต่น้อย ความน้อยใจทำให้น้ำเสียงวีรินลั่นสะท้านน้อยๆ

“รินตั้งใจร้อยมาลัยไปไหว้พระพรหมที่ราชประสงค์คะคุณแม่”

“แกนี่ชอบทำตัวเป็นคนแก่นะยายริน วันๆ คิดแต่เรื่องข้าวัดเข้าว้าวไหว้พระบูชาเทพอยู่นั้นแหละ แปลกคนจริงๆ เสีย”

“คุณแม่ไปกับรินไหมคะ” วีรินถามทั้งที่รู้คำตอบอยู่แก่ใจ

สาวใหญ่มองเหมือนจะค้อนบุตรสาวคนโตขณะก้าวลงจากบันไดชั้นสุดท้าย คุณนายจันทร์จวงเหลือบมองดอกไม้ในตะกร้าพลางเบะปากเล็กน้อย

“อากาศร้อนแทบบ้าแบบนี้ ฉันไม่มีอารมณ์จะไปไหนกับแกหรอกยะ” คุณนายจันทร์จวงไหว้ไหล่พร้อมกับเดินไปที่ห้องรับประทานอาหาร

“แสดงว่าวันนี้คุณแม่จะอยู่บ้าน ไม่ออกไปไหนใช่ไหมคะ” วีรินเอ่ยตักคอปลางเหลือบมองเครื่องแต่งกายของมารดา เพราะมันใจว่าผู้เป็นแม่ไม่มีทางจับเจ้าอยู่บ้านในชุดนี้แน่ๆ

“ใครว่าล่ะ ฉันนัดกับคุณนายเอมอร์ไว้ตอนสิบโมงเช้าต่างหากยะ เรื่องอะไรฉันต้องมานั่งจับเจ้าอยู่แต่ในบ้าน ฉันไม่ใช่แม่แก่อย่างแกนี่ยายริน” คนไม่ยอมรับว่าแก่ประชดบุตรสาวเล็กน้อย

วีรินชะงักเท้า หยุดเดินพร้อมกับแ้มริมฝีปาก ถามเสียงอ่อนอย่างกล้าๆ กลัวๆ “คุณแม่กับคุณป้าเอมอร์นัดกันไปไหนหรือคะ คง

“ไม่ใช่เข้าบ่อนอีกใช้ไหมคะ”

“เอ๊ะ!...นี่แกเป็นแม่หรือเป็นลูกของฉันกันแน่ชะยายริน ทำไฉน!
เวลาฉันไปไหนมาไหนต้องขออนุญาตแกก่อนด้วยหรือไงยะ” คุณนาย
จันทร์จวงเอ๋ยเสียงสูงด้วยความไม่พอใจ “ไปเลยนะ...แกจะไปร้อย
มาลัยดอกไม้บ่าบออะไรของแกก็ไปทำเลย อย่ามาสอดรู้สอดเห็นเรื่อง
ของฉัน”

“รินแค่นี้ไม่อยากให้คุณแม่ไปเล่นพนันอีก เพราะเท่าที่เป็นหนี้ท่าน
ก็มากจนไม่รู้จะหาเงินใช้คืนได้ทันเวลาหรือเปล่าอยู่แล้วนะคะ”

“ไม่ทันแล้วทำไม ก็แค่ยกหล่อนให้เป็นกรรมสิทธิ์ของคุณใหญ่
ปลดหนี้เสียก็เท่านั้น อย่างน้อยก็ดีกว่าปล่อยให้หล่อนขึ้นคานตาม
เจตนาธมณีน้าๆ บอๆ ของหล่อนก็แล้วกัน” คุณนายจันทร์จวงเอ๋ย
อย่างไม่ใส่ใจความรู้สึกของบุตรสาว ก่อนจะก้าวฉับๆ อย่างมีโทษะ

“คุณแม่!”

วีรินเรียกมารดาด้วยความน้อยใจ ที่มารดาไม่สนใจไยดีชะตา-
กรรมของเธอแม้แต่น้อย หญิงสาวเงยหน้าขึ้น กะพริบตาที่ขบไล่ความ
ขมขื่นที่มาพร้อมน้ำตา สูดลมหายใจลึกๆ เพื่อควบคุมเสียงสะอื้น
กลัวกลืนความเจ็บปวดที่จุกเสียดใจแล้วก็มีอึ้งขึ้นปาดน้ำตา เมื่อควบคุม
อารมณ์ได้พอสมควรเธอก็เดินไปในฝั่งตรงกันข้ามกับห้องรับประทานอาหาร
เพื่อให้เธอหยุดฟังชานเพราะน้อยใจมารดาได้

วีรินวางตะกร้าดอกไม้ลงบนโต๊ะหน้าโซฟาภายในห้องนั่งเล่น เธอ
ทิ้งตัวลงบนโซฟาเดี่ยวด้วยท่าทางหมดอาลัยตายอยาก ทอดสายตาโดย
ไร้จุดหมาย ขณะที่สมองยังคงคำนึงถึงแต่ถ้อยคำประหัตประหารน้ำใจ
ของมารดา

หญิงสาวถอนหายใจพลางคิดว่าเข็มร้อยมาลัยเล่มยาวขึ้นร้อยด้าย

ด้วยอารมณ์หม่นมัว และถอนหายใจเมื่อเตรียมอุปกรณ์เสร็จแล้ว วีริน
เสียบเข็มจากก้นดอกดาวเรืองแล้วดึงดอกไม้ลงมาจนสุดปลายด้าย ทำ
แบบนี้ซ้ำๆ โดยบางครั้งแววตาเหม่อลอย บ่งบอกให้รู้ถึงความผิดปกติ
ภายในใจ กระทั่งดอกไม้เกือบหมดตะกร้า ปลายแหลมของเข็มก็ทิ่มนิ้ว
เธอจนได้เลือด

3

คุณได้รับสิทธิ์นั้นเดี๋ยวนี้

“อ๊วย!” วีรินสะดุ้งเพราะความเจ็บ เธอรีบวางเข็มและดอกไม้ที่ ร้อยใกล้เสร็จลงในตะกร้าและใช้มืออีกข้างกดห้ามเลือด

“เป็นยังไงล่ะ โดนเข็มตำมือละสิ” คุณนายจันทร์จวงซึ่งเดินเข้ามา เห็นเลือดที่ปลายนิ้วบุตรสาวถามขึ้นอย่างหมั่นไส้

บุตรสาวไม่ได้เอ่ยตอบมารดา เธอหยิบกระดาษทิชชูใกล้มือมา ซับเลือด

“ไปหาพลาสติกปิดแผลซะแล้วเตรียมตัวไปกับฉัน” คุณนาย จันทร์จวงออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงแสดงอำนาจ

“ไปกับคุณแม่ ไปไหนคะ” วีรินเงยหน้าขึ้นจากบาดแผลทันทีที่ได้ยิน เลิกคิ้วเรียวยาวทั้งสองข้าง มองมารดาด้วยความสงสัย

“คุณใหญ่อยากให้แกเจอลูกชายเขา เลยเชิญฉันไปกินข้าว แล้ว แกก็ต้องไปด้วย” มารดาสะบัดเสียงตอบอย่างไม่พอใจเท่าไรนัก

“แล้วที่คุณแม่นัดกับป้าเอมอร์ไว้ละคะ” วีรินทักท้วง

“มันไม่ใช่ทางการอะไรของแก แกทำตามที่ฉันสั่งเท่านั้นก็พอ” คุณนายจันทร์จวงสรุปสั้นๆ ด้วยความหงุดหงิด

“แต่รินร้อยมาลัยเกือบเสร็จแล้วนะคะ และรินก็ตั้งใจจะไปไหว้ พระพรหมที่ราชประสงค์ คุณแม่ก็ทราบนี่คะ” เธอพยายามท้วงด้วย

ความรู้สึกอึดอัดใจ

“ก็ให้ย้ายกันไปไหนแทนแล้วกัน ส่วนแกต้องไปกับฉัน ไม่ต้องมาอ้างโน่นอ้างนี่ ฉันรำคาญ” คุณนายจันทร์จวงตัดบทอย่างมีโทษะ

“แต่ว่า...” วีรินพยายามจะท้วงแต่ก็ไม่กล้าแข็งขึ้นเท่าไรนัก

“ไม่มีแต่ วีริน...ไปจัดการทำตามที่คุณสั่งเดี๋ยวนี้ ฉันจะไปรอเก็กที่รถ แล้วก็เร็วๆ ด้วยล่ะ อย่าให้ฉันต้องคอยนาน ไม่อย่างนั้นแกเจอผีแน่” คนเป็นแม่สั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดพร้อมกับเดินออกไปจากห้องโดยไม่ฟังคำวิงวอนหรือเห็นใจวีรินแม้แต่น้อย

วีรินแทบจะกลืนน้ำตาไม่ไหว ทว่าก็ต้องกลักริ้นฝืนทนเพราะรู้แก่ใจดีว่าไม่มีประโยชน์ที่จะคร่ำครวญ ถึงอย่างไรเธอก็ต้องทำตามคำสั่งของมารดา หญิงสาวถอนสะอื้นพลางหยิบดอกไม้ที่ร้อยใกล้เสร็จขึ้นมามัดขมวดปมด้ายเข้าด้วยกัน และหยิบดอกแรกที่ร้อยเตรียมไว้มาผูกต่อเป็นชายจนได้มัลย์ดอกดาวเรืองพวงใหญ่เพื่อสักการะท้าวมหาพรหม ถึงแม้เธอจะไปด้วยตัวเองไม่ได้อย่างที่ตั้งใจก็ตาม

วีรินวางมัลย์ดอกไม้ลงในตะกร้า ลูกชิ้นเตรียมรูปเทียนพร้อมผลไม้ใส่ไว้ด้วยกัน จากนั้นจึงเดินช้าๆ ไปยังห้องนอนของมิลันตีเพื่อขอร้องให้น้องสาวไปทำหน้าที่แทน

“ลันจ๊ะ เปิดประตูให้พี่หน่อย” เธอเคาะประตูพร้อมกับเรียกน้องสาว รอยอยู่ครู่หนึ่งมิลันตีจึงเปิดประตู โดยส่งยิ้มนำมาก่อน

“อย่าบอกนะคะว่าพี่รินจะมาชวนลันไปไหว้พระพรหม” มิลันตีกระเซ้าพี่สาว

“เปล่าจ๊ะ” วีรินปฏิเสธเสียงเศร้า ไม่ต่างจากใบหน้าตอนนี่ที่ปราศจากรอยยิ้ม

“พี่รินเป็นอะไรไปคะ หรือโดนคุณแม่ว่าอะไรอีก” มิลันตีหุบยิ้มทันทีที่ได้ยินน้ำเสียงอ่อนล้า เธอถามพี่สาวด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจนัก

“คุณแม่ไม่ได้ทำอะไรที่หอรอกลับ...แต่ท่านสั่งให้พี่ไปพบคุณใหญ่พร้อมกับท่าน แล้วตอนนี้คุณแม่ก็รอพี่อยู่ที่รถแล้วด้วย”

“ไปพบเจ้านายพีรินนะหอรอคะ อย่าบอกนะคะว่าถึงกำหนดที่ต้องชำระหนี้แล้วนะ” มิลันตีตาโต ถามเสียงสูง

“บ้าหอรอลัน...เพิ่งทำสัญญาเมื่อวานจะครบกำหนดชำระอะไรวันนี้ละ” วิรินฟาดฝ่ามือลงบนต้นแขนน้องสาวเบาๆ ด้วยความหมั่นไส้

“ก็แล้วคุณแม่จะให้พีรินไปพบเสี่ยใหญ่ทำไมละคะ” มิลันตีถามด้วยความแปลกใจ

“ท่านอยากให้พี่ไปพบคุณกันตธร”

“อ้อ...สรุปว่าท่านของพี่อยากได้พี่ไปเป็นลูกสะใภ้สินะคะ” มิลันตีพยักหน้าหงึกๆ

“พี่จะทำยังไงดีฮะลัน พี่ไม่อยากแต่งงานกับใครทั้งนั้น” วิรินครวญเสียงแผ่ว

“พีรินต้องรู้จักปฏิเสธคำสั่งคุณแม่บ้างสิคะ ไม่ใช่อะอะอะไรก็ยอมทำไปเสียหมดแบบนี้” มิลันตีออกความเห็น

“ไม่ใช่ว่าพี่อยากทำตามคำสั่งคุณแม่ไปเสียทุกอย่างนะจะลัน แต่สถานะแวดล้อมตอนนั้นมันบีบบังคับให้พี่ไม่กล้าปฏิเสธ พี่ก็พอจะรู้ว่าคุณกันตเธอคิดยังไง แต่พี่ไม่เคยคิดจะแต่งงานกับใครทั้งนั้น ลันจะช่วยพี่รวบรวมเงินไปใช้คืนท่านตามกำหนดใช่ไหมหะ” วิรินมองน้องสาวอย่างมีความหวัง

“แน่นอนค่ะพีริน ลันต้องช่วยพีรินอยู่แล้ว และลันก็มั่นใจว่าเราจะหาเงินมาคืนได้แน่ๆ แต่ทันเวลาไหม...ลันไม่มั่นใจคะ เวลามันกระชั้นเกินไป” มิลันตีตอบพี่สาวด้วยความรู้สึกหนักใจ

“ไว้ถึงวันนั้นพี่จะลองขอผิดผ่อนระยะเวลาการชำระหนี้กับท่านดู แต่วันนี้ลันช่วยไปไหว้พระพรหมแทนพี่หน่อยได้ไหมหะ ไหนๆ พี่ก็ร้อย

พวกมาลัยและเตรียมเครื่องสักการะไว้แล้ว”

“ก็ได้ค่ะพี่ริน เตียวลันไปขอพรแทนพี่เอง ลันจะขอให้พี่รินไม่ต้องแต่งงานกับคุณกันตธร หวังว่าพระพรหมท่านจะประทานความเมตตาให้พรของลันเป็นจริง พี่รินของลันจะได้หมดเคราะห์หมดโศกเลิกทำหน้าที่เสิร์ฟแบบนี้ซะทีนะคะ” มิรันตีกอดเอวพี่สาวพร้อมกับรับปากด้วยความเต็มใจ

“อืม...ทะเล้นจริงๆ เชียว อย่าทำเป็นเล่นไปนะจ๊ะ เวลาขอพรต้องตั้งใจอธิษฐาน เพราะความศรัทธาและความมุ่งมั่นอาจช่วยลดบันดาลให้พรนั้นสัมฤทธิ์ผลได้จริงๆ ก็ได้” วรีนเอ็ดน้องสาวเบาๆ

“ค่า...” มิรันตีสลากเสียงรับคำพลางซ้อนตาขึ้นมองและเอ่ยกระซิบ “แต่ความจริงถ้าพี่รินได้เป็นสะใภ้พี่พรหมมินทร์จริงๆ ก็ดีเหมือนกันนะคะ เจ้านายของพี่รินรวยชะชนาดนั้น และที่สำคัญคุณกันตธรก็ให้ความสนใจพี่รินชะชนาดนั้น ถ้าพี่ยอมแต่งงานกับเขาละก็ ลันก็พลอยสบายไปด้วยไง”

“ถ้าอย่างนั้นหากเราหาเงินไปใช้คืนตามกำหนดไม่ทันละก็ ลันแต่งงานกับคุณกันตธรเสียเองเลยเป็นไงจ๊ะ พี่จะได้เลิกกลุ้มใจเรื่องนี้ซะทีตกลงไหม...วันนี้พี่เจอต่านจะได้ขอแก้ไขสัญญาให้ลันรับผิดชอบแทนไปซะเลย” วรีนมองค้อนพลางประซัด เพราะหมั่นไส้ท่าทางทะเล้นของน้องสาว

“แหม พี่รินขา...” มิรันตีหัวเราะเบาๆ กับลูกโยนของพี่สาวพลางเอ่ยต่อเสียงระริน “ถึงลันจะยอมก็ใช้ว่าคุณท่านของพี่กับลูกชายเขาจะยอมนะคะ ท่านจงใจเลือกพี่รินชะชนาดนี้ เอาเป็นว่าเตียวลันไปทำธุระแทนพี่รินให้เอง ส่วนพี่รินก็ไปทำหน้าที่ลูกกตัญญูของคุณแม่แล้วกันนะคะ” มิรันตียิ้มตาปิดแย้แหยพี่สาวเล่นสนุกปาก

“ทำเป็นพูดดีไปเถอะเรานะ ถึงคราวลูกคุณแม่จับมัดมือชกบ้าง

จะซึ่งหัวอกพี่” วีรินเหน็บน้องสาวพลางมองค้อน

“ละๆ ลันไม่ย่ำไม่โห่พี่รินแล้ว พี่รินรีบไปเถอะละ ขึ้นปล่อยให้
คุณแม่คอยนานกว่านี้มีหวังท่านได้ขึ้นมาดูเราทั้งคู่นะเขียว” มิลันตี
ทำเป็นชะงัดคอมองข้ามไหล่พี่สาวด้วยท่าทางน่าตลก

“ตะกร้าของพี่ที่เตรียมไว้วางอยู่บนโต๊ะกลางในห้องรับแขกนะจ๊ะ
แล้วก็อย่าลืมเขียนพรลงในกระดาษเตรียมไปด้วยละ จะได้ไม่ลืมว่าต้อง
ขอพรเรื่องอะไร” วีรินย้าน้องสาวอีกครั้ง

“ค่า คุณพี่” มิลันตีรับคำสั่งเสียงยานคางพลางจูงมือพี่สาวเดินลงไป
ส่งถึงหน้าประตูบ้าน

มิลันตียืนมองวีรินเดินไปขึ้นรถซึ่งมีมารดา นั่งหน้าตึ๊งคอยอยู่แล้ว
เธอก็เห็นมารดาเอียงบางอย่างกับพี่สาวด้วยท่าทางคล้ายไม่พอใจ และวีริน
ก็ได้แต่ก้มหน้าก้มตาฟังโดยไม่ปริปากเสียง ก่อนจะขับรถออกจากบ้าน

“เฮ้อ... พี่รินนะพี่ริน ยอมทำตามคำสั่งคุณแม่ไปซะหมดแบบนี้
เล่า คุณแม่ถึงได้ใจ วางอำนาจใส่ขนาดนี้” มิลันตีบ่นพร้อมกับถอน
หายใจ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับห้อง

ห้องนอนสีชมพูอ่อนตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สีขาวเป็นส่วนใหญ่
ไม่เว้นแม้แต่ตู้เสื้อผ้าแบบบิลต์อิน มิลันตีเปิดประตูตู้เพื่อหยิบเสื้อเชิ้ต
แขนยาวเข้ารูปพอดีตัว มีลวดลายกุหลาบดอกโตสีชมพูหวานบนเนื้อผ้า
สีครีม และเลือกกระโปรงสีครีมเข้าชุดกันแขวนรอไว้หน้าตู้ จากนั้นก็
คว้าผ้าขนหนูและเสื้อคลุมอาบน้ำเดินเข้าห้องน้ำ จัดแจงทำธุระของ
ตัวเองอย่างรวดเร็วเพื่อเตรียมตัวไปทำธุระที่รับปากพี่สาวไว้

มิลันตีขับรถเตารุ่นใหม่ Volkswagen The Beetle สีชมพู

หวานแหวทตรงไปยังย่านราชประสงค์ จุดหมายครั้งนี้อยู่ที่ศาลท้าวมหา
พรหม ตรงโรงแรมแกรนด์ไฮแอทเอราวัณ หรือที่เรียกกันติดปากว่า

โรงแรมเอราวัณ ตะกร้าเครื่องสักการะองค์เทพที่วิจิตรเตรียมไว้ให้วางอยู่บนเบาะข้างคนขับ ถนนหนาแน่นไปด้วยยานพาหนะ แต่อยู่ๆ ไฟที่สว่างจ้าก็เกิดกลุ่มเมฆสีดำจับตัวกันจนห้องฟ้ามืดครึ้มขึ้นมาเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่อยู่ในฤดูร้อน

“เกิดอะไรขึ้นอีกเนี่ย รถยิ่งติดๆ ขึ้นฝนตกตอนนี่การจราจรเป็นอัมพาตแน่ๆ มิลันเอ๊ย” มิลันติดถอดแว่นกันแดดที่สวมอยู่วางไว้หน้ารถมือข้างนั้นสวมสร้อยข้อมือเส้นโปรดทำจากลูกบิดใส่ แต่ละเม็ดมีลวดลายคล้ายดวงตาสีน้ำเงินอยู่ภายใน หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ขณะบ่นพึมพำไปตามประสา

รถเต่าคันสวยของมิลันตีแล่นไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า ขณะที่อากาศครึ้มฟ้าครึ้มฝน สายลมพัดฝุ่นผงลอยม้วนขึ้นสูงอยู่ครู่ใหญ่เม็ดฝนจึงหล่นเปาะเปาะลงมากระทบกระจกรถ แล้วค่อยๆ ตกหนักขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งตกอย่างไม่มีลืมหูลืมตา ที่ปิดน้ำฝนทำงานต่อเนื่องจากขณะที่เจ้าของรถคันงามนั่งถอนหายใจอยู่หลังพวงมาลัย

“เฮ้อ...อยู่ๆ ทำไมฟ้าถึงได้ร่วงลงมาขนาดนี้นะ ทั้งๆ ที่ก่อนออกจากบ้าน แดดยังเปรี้ยวไม่มีเค้าเมฆฝนเลยสักนิดแท้ๆ” คนสวยบ่นถึงความแปรปรวนของธรรมชาติ ที่ทำให้เธอต้องเผชิญกับการจราจรติดขัดซึ่งเป็นปัญหาสุคตลาลสิกของเมืองกรุง

กว่าชั่วโมงที่มิลันตีติดอยู่บนท้องถนน สายฝนถือเป็นอุปสรรคใหญ่พอสมควรสำหรับการเดินทางในวันนี้ แต่เธอก็สามารถนำรถมาจอดในลานจอดรถของห้างดังกลางเมืองได้ก่อนเที่ยงวัน มิลันตีตัดสินใจจอดรถไว้ และเดินออกทางประตูห้างชั้นบนพร้อมกับตะกร้าของสักการะไปตามทางเชื่อมลอยฟ้าระหว่างสถานีรถไฟฟ้าสยามกับสถานีชิดลมซึ่งสามารถเดินลงหน้าศาลท้าวมหาพรหมได้เลย โชคดีที่ห้องฟ้าที่มืดครึ้มกลับปลอดโปร่ง มิลันตีจึงทำหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายได้โดยไม่

ลำบาก

อาจเป็นเพราะฝนเพิ่งหยุดตกได้ไม่นาน บรรยากาศที่ควรแจ่มใส เพราะจำนวนผู้คนที่ยิ่งไหลมาจากทั่วสารทิศเพื่อสักการะองค์ท้าวมหาพรหมจึงบางตากว่าที่เคย แต่การจราจรโดยรอบยังเป็นปกติ รถยนต์บนท้องถนนยังคงแล่นได้ข้ามมาเสมอ รถไฟฟ้าวิ่งไปตามรางลอยฟ้าสวนกันไปมาเป็นระยะๆ

“อย่างนี้สินะเขาถึงเรียกว่าฟ้าหลังฝนงามตาเสมอ”

มีลันตีเอ๋ยเบาๆ ต้มตำความสดชื่นของอากาศหลังฝนหยุดตก เธอสูดหายใจเข้าเต็มปอดขณะเดินตามเสียงมโหรีปี่พาทย์ที่ตั้งคลอเสียงยวดยานพาหนะ กระทั่งเห็นนางรำหุ่นสะอิดสะเอ้งแต่งเครื่องทรงครบชุดรำแก้บนให้ผู้คนที่เคยมาสักการะขอพรแล้วสมความปรารถนา มีลันตีก็ครุ่นคิดถึงเหตุผลที่เธอต้องตัดสินใจเดินทางมาทำหน้าที่แทนวีริน

ผู้คนจำนวนหนึ่งกำลังจดจ่ออยู่กับการตั้งจิตอธิษฐาน บ้างก็กำลังสักการะอยู่อย่างตั้งใจ มีลันตีกวาดตามองรอบกายด้วยความที่งับกับศรัทธาของทุกคน ควันรูปลอยคลุ้งโดยรอบทำเอาหลายคนแทบตาลมพัดหอบกลิ่นควันโขบยเข้าจมูก หญิงสาวสะดุดสายตากับกล่องไม้สักสลักรูปพระพรหมตกแต่งลวดลายวิจิตรหน้าศาล และเหมือนดังมีเวทมนตร์บางอย่างหยุดเวลาและการเคลื่อนไหวของทุกสรรพสิ่ง ยกเว้นสาว ๆ ทั้งสี่ที่กำลังเดินเข้ามาจากทิศทางที่ต่างกัน แต่เธอแน่ใจว่าทุกคนมีเป้าหมายเดียวกันคือสักการะองค์เทพเช่นเดียวกับเธอ

และเพราะมัวแต่จดจ่ออยู่กับความอัศจรรย์ที่ได้พบ มีลันตีจึงเผลอเดินชนผู้หญิงคนหนึ่งจนเกือบทำให้เจ้าหล่อนหกล้ม พร้อมกับนั้นทุกอย่างก็ดำเนินเป็นปกติราวกับว่าเมื่อครู่เธอคิดไปเอง โชคดีที่เธอคว้าต้นแขนผู้หญิงคนนั้นไว้ได้ทัน

หญิงสาวรูปร่างอ่อนแออยู่ในชุดเกาะอกสีขาวยาวสะอาดตาความ

ยาวเสมอเข้าเข้ากับรูปร่างกลมกลิ้งของเจ้าหล่อน ผมเธอเป็นลอนยาวเสมอไหล ศีรษะคาคที่คาคผมประดับไข่มุกตึงดูตสวยตา บุคลิกของเธอโดดเด่นจนมีลันตีต้องเหลือบมองด้วยความสนใจ

“ขอโทษค่ะ ดิฉันเดินไม่ระวังเอง เกือบทำให้คุณหกล้มซะแล้ว”
มีลันตีก้มศีรษะเล็กน้อยพร้อมเอ่ยด้วยความรู้สึกผิด

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณคงจะรีบเพราะอยากมาสักการะท่านเหมือนกันสินะคะ” เธอถามเสียงเบา

“ค่ะ ฉันตั้งใจมาขอพรแทนที่สาวนะคะ” มีลันตีตอบตามตรง

“อ้อ...อย่างนั้นหรือคะ” เธอพยักหน้าเล็กน้อย

“คุณ...มาขอพรเหมือนกันหรือคะ” มีลันตีถามอย่างต้องการชวนคุย

“ฉันชื่อเลโอโฉมค่ะ วันนี้ฉันก็ตั้งใจมาขอพรจากท่านเหมือนคุณนั่นแหละค่ะ”

มีลันตีกะพริบตาปริบๆ เมื่อได้ยินชื่อของเธอพร้อมกับคิดในใจว่าพ่อแม่ช่างเข้าใจตั้งชื่อ เพราะเธอสวยบาดตาสมชื่อจริงๆ

“ดิฉันมีลันตีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักคุณเลโอโฉมนะคะ”

มีลันตีเอ่ยพร้อมยิ้มบางๆ และได้รับรอยยิ้มจากอีกฝ่ายก่อนที่ต่างคนต่างแยกกันไป เธอเหลือบมองเลโอโฉมและสาวๆ ที่ต่างสักการบูชาท่านท้าวมหาพรหม มีลันตีมองหญิงสาวทั้งสองอย่างสำรวจ พวกเธอมีบุคลิกและการแต่งตัวที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ทว่ามีบางอย่างดึงดูดความสนใจจนเธอยังประหลาดใจ

มีลันตีพยายามคิดทบทวนว่าเคยเจอสี่สาวที่โตบ้างหรือเปล่า แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก เธอจึงได้แต่ถอนหายใจยาวและหยุดหาคำตอบแห่งความบังเอิญที่ชักนำมาให้พบกับพวกเธอ และโยนความสนใจอยากรู้จักหญิงสาวทั้งสองนั้นทิ้ง เธอหยิบพวงมาลัยดอกดาวเรืองสี่เหลืองสดที่

วีรินร้อยขึ้นมามีถือ นำรูปเทียนที่พี่สาวจัดเตรียมไว้ให้ขึ้นมาจุดสักการะ
ทำวามหาพรหมจนครบทั้งสี่ทิศ

หญิงสาวนั่งลงต่อหน้าองค์เทพผู้สร้างพร้อมกับตั้งกระดาดที่
เขียนคำอธิษฐานออกจากกระเป๋าสตางค์ พนมมือขึ้นแล้วเอ่ยคำอธิษฐาน
“เจ้าประคุณ...ด้วยอำนาจบุญที่ลูกเคยสั่งสมไว้ ลูกขอเบิกบุญที่
ลูกเคยทำมาเพื่อขอพรจากท่านทำวามหาพรหมผู้เป็นผู้สร้าง ให้ทรงได้
โปรดประทานพระเมตตาตาลบันดาลให้พี่สาวของลูก วีริน ภักดีเทวากุล
ไม่ต้องแต่งงานกับนายกันตธร เผ่าพรหมมินทร์ ด้วยเถิด...สาธุ” มิลันตี
ลากเสียงยาวท้ายประโยคพร้อมกับยกมือที่พนมอยู่จดหัวคิ้ว จากนั้น
จึงหย่อนคำอธิษฐานลงในกล่องไม้สักลวดลายวิจิตร

ทันทีที่เธอหย่อนแผ่นกระดาดลงในตู้ไม้สัก ปาฏิหาริย์พลันเกิด
ขึ้นในพริบตา!

มิลันตีรู้สึกได้ถึงลมซึ่งอยู่ๆ ก็โหมพัดใส่ ความแรงของกระแส
ลมสังเกตุได้จากผมหยิกเป็นลอนสวยที่สะบัดปลิว ความอัศจรรย์ยังไม่
หมดเพียงเท่านั้น เพราะยังมีแสงสว่างเจิดจ้าจนนัยน์ตาพร่ามัว ทำให้
เธอต้องรีบหยีตา และยกมือขึ้นป้องรัศมีที่สาดส่อง

มิลันตีกะพริบตาขับไล่อาการดังกล่าวแล้วค่อยๆ สีมตา

บรรยากาศรอบกาย ณ เวลานั้นดูเผินๆ ก็คล้ายจะเป็นปกติ แต่
เธอรู้ว่ามันไม่มีวันเป็นเรื่องปกติแน่นอน แม้พระอาทิตย์จะยังอยู่กลาง
กระหม่อมก็ตามที่ ทว่าความเย็นฉ่ำที่ทำให้ขนแขนลุกชันทั้งๆ ที่ยังมี
ไอแดดนั้นไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลยจริงๆ

คุณพระคุณเจ้าช่วย!

หัวใจมิลันตีเต้นโครมคราม เธออุทานเอ็ดอึ้งในใจกับสถานการณ์
ที่เกิดขึ้น หญิงสาวหยิกแขนตัวเองแรงๆ ให้แน่ใจว่าตอนนั้นเธอมีสติ
สัมปชัญญะครบถ้วน ไม่ได้ฝันหรือเพ้อกลางวันแสกๆ และแล้วเธอก็ได้

เห็นชายหนุ่มรูปร่างสง่าผ่าเผยในชุดสูทสีขาวจำนวนมากยืนรอบตัวเธอ ละลานตาไปหมด

ริมฝีปากเต็มอัมอ้าค้างด้วยความตะลึง ดวงตากกลมโตกะพริบเร็วหวังว่าภาพดังกล่าวจะเลื่อนหายและพบว่าตัวเองฝันไป แต่เธอยังเห็นทุกอย่างชัดเจนจนต้องรีบเงยหน้าขึ้นกวาดตามองเหล่าบรรดาสภาพบุรุษรูปร่างงาม ซึ่งบางคงก็ส่งยิ้มมองตอบเธอ ขณะที่บางคนยิ้มทะเล้นทั้งปากและตา บ้างก็มองเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่แววดาตุมีเมตตา มิลันตี กวาดตามองไปรอบกายด้วยความตกตะลึงอีกครั้งก่อนจะหยุดอยู่ที่ใบหน้าที่คมคายคล้ายคลึงคลັບคลว่าเคยเห็นที่ไหน

เขาส่งยิ้มอย่างมีไมตรีพลางดึงมือเธอไปกุมไว้โดยที่เธอก็ไม่รู้ว่าทำไมถึงไม่ขัดขืน มิหนำซ้ำยังยอมให้เขาประทับริมฝีปากลงบนหลังมือเธอ มิลันตีทอดสายตามองชายหนุ่มที่ส่งยิ้มไปรยเสนห์พร้อมเอ่ยเสียงหวานซึ่งเธอจำได้ติดหู

“คุณได้รับสิทธิ์นั้นเดี๋ยวนี้”

มิลันตีสะดุ้งสุดตัวเมื่อบรรดาสภาพบุรุษทั้งหลายต่างหายวับไปในพริบตา ทิ้งไว้เพียงเสียงจ้อแจของยวดยานประสานกับเสียงเพลงไทยเดิมที่ตั้งจากเครื่องเสียงของเหล่านางรำด้านใน และควันโขมงของรูปจำนวนมาก

“บ้าไปแล้วมิลันตี นี่หล่อนหลับกลางอากาศจนฝันแปลกๆ หรือไงฮะ”

หญิงสาวตกใจสุดขีดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เธอผวาสุดตัวรีบลุกขึ้นยืน แต่ไม่วายกวาดตามองรอบๆ อีกครั้งอย่างตื่นตะลึง ทว่ารอบกายกลับเหลือเพียงหญิงสาวสี่คนนั้น ซึ่งเป็นกระจายอยู่หน้าศาลอันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้

มิลันตีรีบผลุนผลันเดินออกมาจากสถานที่แห่งนี้อย่างรวดเร็ว

เธอหน้าซีดมือสั่น ไม่อยากเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้นแม้แต่นิดเดียว แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธสิ่งที่เพิ่งได้สัมผัสและความตกใจผสมตื่นตันทันต์จรรยี้ใจ

“ฮ่าๆ...ไม่ต้องกลัวเรามีลันตี จงจำไว้ว่าเราคือปรเมศวร์ หน้าทีของเราคือทำความปรารถนาของเจ้าให้สัมฤทธิ์ผล”

เสียงหัวเราะชวนขนลุกกับประโยคที่ได้ยินทำให้ลันตีรีบคว้าตะกร้ามาคล้องแขนพร้อมกับเดินด้วยปลายเท้าเร็วๆ เกือบจะเป็นวิ่งกลับไปที่รถคันงาม มีลันตีรีบสตาร์ทรถแล้วขับออกจากลานจอดรถของห้างเข้าสู่การจราจรที่ยังคับคั่งด้วยหัวใจเต้นแรง แทบไม่อยากเชื่อว่าจะได้พบเจอเรื่องมหัศจรรย์เช่นนี้

เมอร์เซเดสเบนซ์เอสแอลเคลาสเปิดประทุนสีแดงสดแล่นผ่าน

หน้าห้างเซ็นทรัลเวิลด์และแยกราชประสงค์ โดยมีกันตธร เจ้าของรถเป็นคนขับและที่เบาะข้างคนขับคือ ฆฎณ สามี่ของทิพย์ลดา ญาติผู้น้องซึ่งเพิ่งเดินทางกลับจากฮันนีมูน สองสามี่ภรรยาแวะมาหาเขาตามคำเชิญเมื่อคราวที่บังเอิญพบกันระหว่างการฮันนีมูนของทั้งสอง ทิพย์ลดาจึงพาสามี่มาแวะเยี่ยมเยียนและสวัสดิ์บิดาของเขาในคราวเดียวกัน

กำหนด บิดาของทิพย์ลดาเป็นพี่ชายมารดาของกันตธร ทั้งสองสนิทสนมกันมาก ทำให้กำหนดรักและเมตตากันตธรไม่ต่างกับบุตรชาย แม้ว่ามารดาของเขาจะจากไปสองปีกว่าแล้ว แต่ทั้งสองครอบครัวก็ยังติดต่อกันเสมอ บิดาของกันตธวยังบ่นเสียดายว่าทิพย์ลดากับฆฎณแต่งงานกะทันหันไปจนพวกเขาไม่สามารถไปร่วมงานแต่งได้ เพราะติดงานที่ต่างประเทศ

“ไปฮันนีมูนกันตอนท้องแบบนี้ไม่สงสารคุณฆฎณบ้างหรือไงฮิทิพย์ ต้องคอยพะเน้าพะนอคนท้องซี้เอาแต่ใจทั้งรีทั้งวันชะละมั้ง” กันตธรเย้าญาติผู้น้องที่นั่งอยู่บนเบาะหลัง

“สามีทิพย์ไม่ใช่คนชี้หูจดหยดอย่างพี่กัณฑ์หรอกค่ะ แล้วทิพย์ก็ไม่ใช่คนห้องขี้เอาแต่ใจอย่างที่พี่คิดสักหน่อย” ทิพย์ลดหน้าหน้าแม่เถียงญาติผู้พี่พร้อมกับทำตาเหมือนจะค้อน โดยสบตากันตรงผ่านกระจกมองหลัง

“พี่ไม่อยากจะเชื่อว่าเธอเลิกทำตัวเอาแต่ใจได้แล้วจริงๆ จำได้ว่าครั้งสุดท้ายนายภูยังโทร. มารายบายให้ฟังเรื่องที่เธอพาเพื่อนไปป่วนนายภูถึงบ้านนะ เพื่อนที่ชื่ออะไรนะ...” กัณฑ์นึกชื่อเพื่อนสนิทของทิพย์ลดตาอยู่ครู่เดียวก็นึกออกก่อนที่ญาติผู้น้องจะบอก “อ้อ นึกออกแล้ว... เพื่อนที่ชื่อภาพตะวันนะ นายภูบอกว่าเอาแต่ใจไม่แพ้เธอเหมือนกัน”

“นั่นเรื่องตั้งแต่ปีมะโว้แล้วพี่กัณฑ์ และทิพย์กับตะวันก็ไม่ได้เอาแต่ใจสักหน่อย พี่ภูนั้นอคติกับเพื่อนทิพย์เอง” ทิพย์ลดตาอธิบายด้วยน้ำเสียงกระแฉับกระฉอม

“หึๆ... พี่ว่าพี่เพิ่งได้คุยกับนายภูเรื่องเราเมื่อไม่กี่เดือนเองนะ ทำไมถึงผ่านไปไวนักก็ไม่รู้ เผลอแผล็บเดียวน้องสาวคนเล็กของเรา กำลังจะเป็นแม่คนเสียแล้ว” กัณฑ์ยิ้มบางๆ ขณะมองน้องสาวผ่านกระจกมองหลัง

“พี่กัณฑ์จะเป็นคุณลุงแล้วนะคะ แล้วเมื่อไหร่ทิพย์จะได้เป็นคุณอากับเขาบ้างคะ พวกพี่ๆ ทางนั้นก็ไม่มีการยอมสละโสดกันสักคน ทิพย์รอเป็นคุณอาของลูกพี่กัณฑ์น่าจะง่ายกว่าใช่ไหมคะ พี่ชายทิพย์ออกจะบ๊อบขนาดนี้ต้องมีสาวๆ มาให้เลือกเยอะแน่ๆ เลยใช่ไหมคะ” ทิพย์ลดตาเข้าญาติผู้พี่บ้าง

“หึๆ... เห็นทีจะยากพอกัน เพราะคนที่พี่สน เขากลับไม่สนใจ พี่ชายเธอน่ะสียายทิพย์” กัณฑ์ไหวไหล่ไม่ทุกข์ร้อน เพราะมั่นใจว่าเขาจะสามารถเอาชนะใจวีรินได้ในสักวัน เขาจะต้องทำให้เจ้าหล่อนใจอ่อนยอมรักรักเขาอย่างแน่นอน

“นี่ที่กัณฑ์กำลังจะบอกทิพย์ว่ามีคนปฏิเสธพี่ชายของทิพย์อย่างนั้นหรือคะ” ทิพย์ลดาทำตาโต มองกันตรเหมือนไม่อยากจะเชื่อ

“บัดนี้เธอยายทิพย์! เธอพูดอย่างกับพี่ชายเธอคนนี้นี่พิเศษนักหาอย่างนั้นแหละ พี่ก็เป็นแค่ลูกจ้างป่าเท่านั้นแหละ” กันตรเอ่ยซ้ำๆ

“แหม พี่กัณฑ์ขา ลูกจ้างที่เป็นลูกชายคนเดียวอย่างพี่กัณฑ์ของทิพย์ยังมีผู้หญิงคนไหนกล้าปฏิเสธอีกหรือคะ ที่สำคัญพี่ชายทิพย์ทั้งหลายทั้งห้ารักขนาดนี้ สาวคนไหนจะช่างใจร้ายกับพี่กัณฑ์ได้ลงคอ” ทิพย์-ลดาไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ญาติหนุ่มบอกเท่าไรนัก

“ก็มีผู้หญิงที่ชื่อวีรินคนหนึ่งแหละยายทิพย์” เขาถอนหายใจ “เราเลิกพูดเรื่องพี่ดีกว่า พี่อยากรู้เรื่องของเรามากกว่า คุณหมอนช่วยเล่าให้ผมฟังหน่อยได้ไหมครับว่ากว่าจะฝ่าด่านห้าอรหันต์มาได้นี่ปวดหัวแค่ไหน” กันตรครืดถึงบรรดาหนุ่มๆ ตระกูลนรารที่เขารู้จักนิสัยทุกคนเป็นอย่างดี แล้วหลุดหัวเราะ

“พอควรครับ โดยเฉพาะคุณนิกี้ กว่าผมจะได้แต่งงานกับทิพย์ก็จืดกันไปหลายรอบ รายนั้นหวังทิพย์ยิ่งกว่าคุณพ่อซะอีก” หมอนยิ้มเล็กน้อยพร้อมกับตอบด้วยน้ำเสียงละเหยใจเมื่อนึกถึงพี่ชายคนเล็กของภรรยา

“หึๆ...ใครใช้ให้คุณไปหลงรักหัวใจของนรารล่ะครับ น้องสาวคนเดียว นายนิกี้ก็ต้องหวงมากเป็นธรรมดา” กันตรหัวเราะด้วยความขบขัน การได้นึกถึงความร้ายกาจของหนุ่มๆ นรารช่วยบรรเทาอารมณ์ขุ่นมัวได้เป็นอย่างดี

4

แรกพบสบตากก็ได้ปะทะการมกกันซะแล้ว

ปรเมศวร์ เทวทูตหนุ่มหน้าทะเล่ในชุดสูทสีขาวมีริศมีสว่างไสว นั่งไขว่ห้างอยู่ที่เบาะหลังรถของมิลันตี และมองเหตุการณ์ตรงหน้ายิ้มๆ โดยที่มิลันตีไม่รู้ถึงตัวตนเขาซึ่งตามเธอมาจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

รถเต่ารุ่นใหม่สีหวานกำลังแล่นอยู่ในเลนขวา ทั้งที่ต้องชิดซ้าย นานแล้ว แต่เพราะมิลันตีมัวแต่เหม่อ ครุ่นคิดถึงสิ่งที่เพิ่งเผชิญทั้งภาพ ที่เห็นและเสียงที่ได้ยินทำให้เกือบขับเลยซอย เป็นเหตุให้เทวทูตหนุ่ม ต้องปรบมือเตือนสติจนเธอสะดุ้งหลุดจากภวังค์

มิลันตีกะพริบตาเร็วๆ พลังสังเกตเส้นทางหลังได้สติเพราะเสียง บางอย่าง แต่เพราะจังหวะกระชั้นชิด เธอจึงต้องรีบตัดสินใจ หญิงสาว รับัทรถเข้าเลนซ้ายอย่างกะทันหัน ทำให้ไปเบียดกับรถอีกคันที่แล่นอยู่ในเลนซ้าย มิลันตีเหยียบเบรกจนได้ยินเสียงเอี๊ยดดังลั่น ทำให้เธอ ตกใจจนลืมเสียงที่ปลุกสติเธอไปเสียสนิท

“ทิพย์! / อู๊ย!” เธอหันไปมองภรรยาด้วยความห่วงใย ขณะที่ กันตรระเหยียบเบรกพร้อมกับสบถด้วยความหงุดหงิด

“พับฝ่าลิ! ขับรถประสาอะไรของเขาวะ” เจ้าของรถคันสวยปลด เข็มขัดนิรภัย แล้วก้าวลงจากรถอย่างมีโทสะ

อาจเป็นเพราะสติของเธอเตลิดไปกับเหตุการณ์มหัศจรรย์ที่ได้

ประสบ จึงทำให้มีลันตีขาดความระมัดระวัง และส่งผลให้รถของเธอเฉี่ยวรถคันทรู แทนนอนว่าเธอเป็นฝ่ายผิด หัวใจหญิงสาวเหมือนจะหล่นลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม เธอพยายามรวบรวมสติเมื่อเห็นเจ้าของเบนซ์เปิดประทุนสีแดงสดก้าวลงจากรถ

การจราจรที่จอแจ ประกอบกับไอ้อร้อนรอบกายและมลพิษจากท่อไอเสียรถยนต์ ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาของกันตธรบึ้งตึง แสดงให้เห็นความหงุดหงิดและไม่พอใจคู่อริเป็นอย่างมาก มีลันตีผวาแต่ก็จำต้องทำใจดีสู้เสือ รีบลงไปยืนรออีกฝ่ายข้างรถตัวเองด้วยสีหน้าสำนักผิด แวตตาเต็มไปด้วยความตกใจ

“นี่... ขับรถมาทำอะไรซะ ไอ้ไปขับขีที่มีนะซื้อมาหรือยัง” เขาถามด้วยน้ำเสียงเอาเรื่อง

“เอ๊ะ!... นี่คุณ ฉันรู้ว่าฉันผิด แต่พูดกันดีๆ ก็ได้ ทำไมต้องตะคอกด้วยซะ” ถึงมีลันตีจะยอมรับว่าผิด แต่พอคู่อริเ็ดตอะไรใส่ทันที เธอก็จนเฉียวจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตัวเอง จากที่สำนึกผิดก็เริ่มโมโหจนอยากจะชัตคนตรงหน้าสักตุ๊บแทน

หนุ่มสาวทำหน้าที่มึงทั้งใส่กันโดยไม่รับรู้ว่ามีบางสิ่งเฝ้ามองทั้งคู่ ด้วยแวตตาขบขัน ร่างโปร่งแสงนึ่งห้อยเท้าอยู่บนหลังคารถสีหวาน มองความวุ่นวายตรงหน้าด้วยความรู้สึกสนุก

“คุณสองคนใจเย็นก่อนเถอะครับ ผมว่าพวกคุณรีบเรียกประกันมาเคลียร์ก่อนที่รถจะติดหนักไปกว่านี้ดีกว่า” สมถนซึ่งเพิ่งลงจากรถเดินมาทันได้ยินทั้งคู่ปะทะคารมกัน จึงพยายามเตือนให้รีบแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นสะดุดหูมีลันตีและดึงดูตความสนใจเธอจากคู่อริได้เป็นอย่างดี มีลันตีหันกลับมาอย่างรวดเร็ว เธออยากแน่ใจว่าเจ้าของเสียงคือคนที่เธอคิดถึงอยู่ทุกลมหายใจคนนั้นใช่หรือไม่ สีหน้า

บั้งตึงของมิลันตีปล้นเปลี่ยนเป็นยินดีทันทีที่ได้สบตากับฆฎณ แม้เธอจะไม่เห็นแนวยินดีในดวงตาคู่นั้นก็ตาม

“พี่ฆฎณ...” หญิงสาวเอ่ยชื่อที่ตรึงอยู่ในหัวใจเสียงแผ่วราวกระซิบ

“ฮึ...เป็นความผิดของคุณนั่นแหละ ขับรถประสาอะไร ดูสิทำให้เขาเดือดร้อนกันทั้งเมือง” กันตธรไม่ทันได้ลังเกตุอีกฝ่าย เพราะกำลังหาเบอร์โทร. ตัวแทนประกันภัย แต่ก็ไม่วายเอ่ยเหน็บแนมด้วยความโมโห

“น้องลัน”

เสียงของฆฎณทำให้กันตธรเงยหน้าขึ้นจากโทรศัพท์มือถือที่กำลังต่อสายหาตัวแทนประกันภัย ตวัดตามองใบหน้าสามีของญาติผู้น้อง สลับกับดวงตาแวววาวของคุณกรณิดด้วยรู้สึกติดใจกับประกายยินดีในดวงตาฝ่ายหญิงและสรรพนามสนิทสนมที่ฝ่ายชายเอ่ยออกมา

“คุณฆฎณรู้จักกายนี้ด้วยหรือครับ” เจ้าของเบนซ์สีแดงถามอย่างสงสัย

“ครับ...เรื่องนี้เราค่อยคุยกันดีกว่าครับ ตอนนี้นักคุณสองคนรีบติดต่อตัวแทนประกันก่อนดีกว่า”

ฆฎณถอนหายใจแรงๆ พร้อมกับเตือนทั้งคู่ให้รีบจัดการก่อนที่การจราจรจะติดขัดไปมากกว่าที่เป็นอยู่ กันตธรและมิลันตีจึงกลับมาใส่ใจปัญหาอีกครั้ง

ทิพย์ลดาซึ่งสามสิ่งให้นั่งรออยู่บนรถด้วยความเป็นห่วง ไม่อยากให้เธอออกไปเผชิญกับอากาศครึ้มและมลพิษนอกรถ นั่งรอและปล่อยให้สองหนุ่มเคลียร์ปัญหาที่เกิดขึ้น แต่ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่เห็นว่าญาติผู้ใหญ่หรือสามีจะกลับมาที่รถเสียที เธอจึงตัดสินใจลงจากรถและเดินไปหาพวกเขาทันที

“คุณฆฎณคะ” เสียงเรียกของทิพย์ลดาดึงความสนใจของทุกคน

รวมทั้งมิลันตีซึ่งคุยโทรศัพท์กับตัวแทนบริษัทประกันภัยรถยนต์

“ทิพย์...ลงมาทำไมครับ อากาศข้างนอกร้อน เตี้ยจะไม่สบายเปล่าๆ” ฆฎนรีบเดินไปประคองภรรยาอย่างอ่อนโยน เขาทอดสายตามองเธอด้วยความห่วงใย

มิลันตีขมวดคิ้วมองความอาทรที่ฆฎนมีต่อหญิงสาวที่เพิ่งลงจากรถคู่กรณีด้วยความประหลาดใจ มิลันตีลอบมองผู้หญิงคนนั้นอย่างพิจารณาหลังวางสายจากตัวแทนบริษัทประกันภัย เธอมีรูปร่างงดงามราวนางแบบ ประกอบกับหน้าอกลับซีที่ผู้หญิงตัวกั้นมองแล้วยังริษยา หน้าตาของเธอไม่ได้สวยเด่น แต่ยิ่งพิจารณา ก็ยิ่งเห็นความงดงามของทุกองค์ประกอบบนใบหน้ารูปไข่ เธอเป็นผู้หญิงที่งามพิศ ยิ่งมองยิ่งเห็นความงดงามจับตา

“ทิพย์ไม่เป็นไรหรอกค่ะ...แล้วตกลงกันได้ไหมคะ” ทิพย์ลดทักพยับไปทางคู่กรณี ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่กันตรวางสายจากตัวแทนประกัน

“ตอนหนึ่งต้องรอตัวแทนบริษัทประกันทั้งคู่นะ แต่เดี๋ยวเจ้าหน้าที่ตำรวจมาเคลียร์ทางให้ ทิพย์กลับไปนั่งรอนรถดีกว่าไหมจ๊ะ” ฆฎนโอบเอวภรรยาพร้อมก้มอธิบายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เดี๋ยวทิพย์ค่อยกลับขึ้นไปนั่งรอนรถก็ได้ค่ะ แต่ไม่รู้ว่ามีกันต์โทร. บอกเอาไว้หรือยังว่าเราติดปัญหาอยู่ ท่านจะได้ไม่ต้องคอยกังวลรอพวกเรา”

“ผมว่าคุณโทร. บอกท่านเลยดีกว่า คุณกันต์คงไม่ทันนึกถึงเรื่องนี้แน่ๆ” ฆฎนกล่าวอย่างมั่นใจ

“คุณฆฎนพยายามทิพย์ขึ้นไปนั่งรอนรถก่อนดีกว่าครับ เดี่ยวทางนี้ผมเคลียร์เองได้ น้องผมยังกำลังท้องกำลังไส้อยู่ เตี้ยจะไม่สบายไปเปล่าๆ” กันตรมองญาติผู้น้องด้วยสายตาห่วงใย

ประโยชน์ของคู่กรณีทำให้ใบหน้าของมิลันตีเต็มไปด้วยคำถาม แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือใจเธอเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น...หรือเธอจะกลับมาซำเค็นไปจริงๆ นี่เธอสูญเสียเขาไปแล้วอย่างนั้นหรือ เธอไม่มีสิทธิ์ได้ครอบครองหัวใจดวงนั้นอีกแล้วใช่ไหม ผู้หญิงคนนั้นเป็นเจ้าของหัวใจของฆฎณ ผู้ชายคนเดียวที่เธอมอบหัวใจให้แล้วหรือไร

“ครับ...แต่ผมคงต้องแนะนำให้คุณกับทิพย์และน้องลันได้รู้จักกันก่อน น้องลันเป็นรุ่นน้องภรรยา น้องสาวผมเอง” ฆฎณสบตาภรรยาสาวด้วยความรักใคร่พร้อมกับบอกเธอเบาๆ อย่างนุ่มนวล “น้องลันเป็นเพื่อนรุ่นน้องมหาวิทยาลัยเดียวกับยายวีนั่นแหละ” กล่าวจบเขาก็เงยหน้าขึ้นมองมิลันตีพร้อมกับแนะนำให้เธอรู้จักภรรยาของเขาและกันตธร

“น้องลันจะ...นี่คุณกันตธรพี่ชายของทิพย์ แล้วทิพย์ก็เป็นภรรยาของพี่เองจ๊ะ”

น้ำเสียงของฆฎณราบเรียบไม่ติดขัด ทำให้กันตธรไม่ติดใจสงสัยแต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะหมดข้อสงสัยในตัวคู่กรณี เพราะแววตาเธอไม่ปกปิดความรู้สึกที่มีต่อน้องเขยเขาเลยแม้แต่น้อย และถึงเขาจะไม่รู้ว่าทั้งคู่เคยคบกันแบบไหนมาก่อน แต่ปัจจุบัน ฆฎณคือสามีของทิพย์ลดา เพราะฉะนั้นผู้หญิงคนนี้ไม่มีสิทธิ์ใช้สายตาเช่นนั้นมองฆฎณอีก

“ภรรยาของพี่ฆฎณ! นี่พี่แต่งงานเมื่อไหร่คะ ทำไมลันไม่รู้มาก่อนเลย”

มิลันตีวิ่งไปชั่วคราวเมื่อต้องมารู้จากปากฆฎณว่าหญิงสาวคนนี้เป็นภรรยาของเขา ในขณะที่ฆฎณลอบพ่นลมหายใจกับประโยคคำถามของมิลันตี ในเมื่อขนาดญาติสนิทของทิพย์ลดาอย่างกันตธรยังรู้ในหน้าที่เกือบสุดท้าย ถึงขนาดไม่สามารถเคลียร์งานในต่างแดนเพื่อมาร่วมงานฉลองมงคลสมรสของเขากับภรรยาได้ นับประสาอะไรกับเธอซึ่งไม่ได้

อยู่เมืองไทย แต่เขายังไม่ทันตอบคำถาม กันตรรที่ทำหน้าที่ใส่มีลันตีก็เอ่ยแทรกขึ้น

“แล้วทำไมน้องเขยของผมต้องรายงานให้คุณทราบด้วยล่ะ”
ความหมั่นไส้ทำให้เขาโพล่งถามด้วยน้ำเสียงกวนๆ

“เอ๊ะ!...ไม่ต้องมาสอด” มีลันตีสวนกลับทันทีด้วยความไม่พอใจ
“พี่กัณฑ์คะ”

ทิพย์ลดา Mong พี่ชายด้วยสายตาวิงวอน เธอรู้ว่ากันตรรกำลังหงุดหงิดและเริ่มมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยอคติ ซึ่งทำให้เขาพร้อมพาลใส่อีกฝ่ายได้ตลอดเวลา ดังนั้นไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นพูดหรือถามอะไรก็จะขวางหูขวางตาพี่ชายเธอไปเสียหมด

“ผมว่าคุณสองคนอย่าเพิ่งมาทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องเลยครับ ตำรวจเดินมาหูนแล้ว ไปจัดการเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนจะดีกว่า” ฆฎณถอนหายใจกลางมองทั้งคู่อย่างหนักใจ

“ฮึ...”

มีลันตีกระพืดกระพืด ทำเสียงขึ้นจมูก และตัวดตามองค้อนกันตรร จากนั้นจึงหันไปเจรจากับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในขณะที่กันตรรก็ไม่ใช่ย่อย เขามองมีลันตีอย่างพยายามหยันพร้อมกับเบะปาก แล้วก็เดินตามเจ้าหล่อนไปพบตำรวจ ส่วนฆฎณได้แต่ส่ายศีรษะไปมาพร้อมกับมองตามด้วยความรู้สึกหนักใจ และยิ่งหนักใจมากขึ้นเมื่อได้ยินประโยคคำถามพร้อมสายตาทวาดระแวงของภรรยา

“เธอเป็นคนรักเก่าของคุณหรือคะ” ทิพย์ลดาถามสามีตรงๆ เพราะไม่อยากเก็บความสงสัยไว้ในใจ

“ที่ถามนี่เพราะกำลังหึงผมอยู่หรือเปล่าหืม...” เขาเลิกคิ้วเข้มขึ้นดวงตาทอดมองภรรยาอย่างจับพิรุณ

“แล้วทิพย์ควรหึงหรือเปล่าล่ะคะ ในเมื่อเธอสวยแซ่กซี้ขนาดนี้”

ภรรยาสาวทำหน้ามุ่ม แอ่ยามเสียงขึ้นจุมุก

“หึ...คุณไม่จำเป็นต้องหึงเลยที่รัก” ฆฎณบีบจุมุกภรรยาเบาๆ อย่างมันเขี้ยว ดวงตาคมวาววับทอดมองเธออย่างเอ็นดูพร้อมกับทอดเสียงหวาน “สำหรับผม ไม่มีผู้หญิงคนไหนสวยและเซ็กซี่กว่าคุณอีกแล้ว ทิพย์ ส่วนเรื่องระหว่างผมกับน้องลันก็เป็นอดีตไปแล้ว ที่สำคัญผมลืมนั้นไปนานแล้ว”

“ฮึ...ให้มันจริงเถอะคะ” ทิพย์ลดท่าเสียงในลำคอพร้อมกับตัวตตามองค้อน

“คนขี้หึง” เขายิ้มกว้างพลาเง่ยแซวภรรยา ฆฎณรู้ลึกลับอ้อมอกอ้อมใจที่เธอแสดงอาการหึงหวง เพราะนั่นทำให้เขารู้ว่าทิพย์ดารักเขามากแค่ไหน “เราไปนั่งรอสองคนนั้นตกลงกับตัวแทนประกันบนรถกันดีกว่า ซินยืนอยู่ตรงนี้นานตอนที่คุณกำลังหึงจนหน้ามืดแบบนี้เดี๋ยวจะเป็นลมเป็นแล้งไป อากาศยิ่งร้อนๆ อยู่ด้วย”

ฆฎณอมยิ้มเอ็นดูท่าทางหึงหวงของภรรยาพลาเง่ยสายตาหยอกล้อ ก่อนจะประคองเธอขึ้นไปนั่งรอบรถของกันตธร ถึงอย่างนั้นก็อดไม่ได้ที่จะแอบมองมิลันตีพร้อมกับนึกถึงเรื่องราวในอดีต...ภาพมิลันตีในชุดนิสิตติดเข็มมหาวิทาลัยเอกชนชื่อดังบนหน้าอกเสื้อด้านซ้ายและเดินเคียงข้างฆฎณวีเข้ามาพบเขาที่บริษัทด้วยรอยยิ้มเป็นภาพคุ้นตาที่เขาจำได้แม่นยำ แม้ความรู้สึกที่เขาเคยมีต่อมิลันตีจะเปลี่ยนไปแล้วก็ตาม

ในเวลาที่เขาเพลินนึกถึงเรื่องในอดีต ภายนอกที่ระอุด้วยไอแดดนั้น หญิงสาวที่เป็นจุดสนใจกำลังตกลงกับเจ้าของรถหรูมาดกวนอย่างกันตธรด้วยความหงุดหงิด กว่าตัวแทนบริษัทประกันภัยจะเคลียร์ทุกอย่างเรียบร้อยก็กินเวลาไปกว่าสองชั่วโมง และเมื่อตกลงกันได้มิลันตีก็หงุดหงิดเกินกว่าจะกล่าวลาฆฎณและภรรยา เธอจึงขับรถไปโดยไม่เอ่ย

คำใด

เจ้าของเบนซ์คันงามเหลือบมองหญิงสาวขับรถจากไปต่างๆ ที่เขายังต้องตอบคำถามตัวแทนบริษัทประกัน กว่าจะเสร็จธุระรถคู่กรณีก็แล่นไปเกือบลับสายตาแล้ว เขาจึงได้แต่มองตามท้ายรถคันนั้นด้วยความหงุดหงิดที่ยังไม่จางหายไปง่ายๆ

ให้ตายสิ! หน้าตายายนั่นทวนอารมณ์เขาเป็นบ้า

“วันนี้เป็นวันชวยอะไรของฉันนะไอ้ทึบย์ ป่าอุตสาห์นัดคุณรินให้แต่ดูสิ ดันชวยมาเจอถายายนั่นเฉี่ยวเข้าซะนี่” กันตรรบนอบขณะขับรถเข้าสู่การจราจรปกติอีกครั้ง

“ปากร้ายจริงๆ พี่กันต์ คุณมิลันตีก็ยอมรับผิดชอบแล้ว อย่าเจ้าคิดเจ้าแค้นนักเลยนะ แค่อุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเองนะคะ อย่าอารมณ์เสียไปเลย” ทิพย์ลดาปลอบญาติหนุ่มอย่างใจเย็น

“แต่ก็บังเอิญเป็นบ้าที่ยายนั่นดันรู้จักกับคุณฆฎณด้วย โลกมันกลมจริงๆ ว่าไหมครับ” กันตรรขำเลื่องมองสามีมองน้องสาวด้วยหางตา เขาคงไม่รู้ตัวว่ากิริยาของตัวเองตอนนี้ไม่ต่างกับทมิฬแม่แต่น้อย

“ครับ...โลกกลมจริงๆ” ฆฎณแอบเซ็งกับสายตาดับพิรุณ เขาไม่อยากเชื่อว่าญาติภรรยาคนนี้จะไม่ต่างกับทมิฬ ราวกับลอกเลียนกันมา

นาฬิกาบอกเวลาสี่สิบนาฬิกาสามสิบนาทีเมื่อรถเต่าสีหวานแล่น

เข้าไปจอดในโรงรถพร้อมกับที่มีลันตีก้าวลงมา เธอคว้ากระเป๋าและสัมภาระที่ได้จากการขอขมวดซึ่งเป็นกิจกรรมที่เธอมักพยายามอารมณ์ไม่ปกติ การได้เลือกซื้อของใช้สวยงามช่วยลดความหงุดหงิดและถือเป็นผลพลอยได้ เพราะมิลันตีซื้อเสื้อผ้าขาวของที่อยากได้เป็นรางวัลเล็กๆ น้อยๆ ให้ตัวเอง หลังจากต้องนำทรัพย์สินมีค่าที่สะสมไว้ไปขายเพื่อนำเงินไปให้วรินเอาไปใช้คืนนายจ้างตามจำนวนที่มารดากู้ยืมมา

ปรเมศวร์ที่เดินตามร่างระหงหยุดคุยกับพระภูมิซึ่งรีบทำความเคารพเทวทูตรูปงามด้วยการค้อมศีรษะให้เล็กน้อยพร้อมกับเชิญไปคุยกันต่อในศาลพระภูมิ ส่วนมนุษย์ซึ่งไม่สามารถมองเห็นทั้งสองได้อย่างมีลันตีก็ก้มๆ เงยๆ หอบถูงหลายใบออกจากรถ โดยแบ่งให้น้ำหนักเท่ากันทั้งสองข้าง จากนั้นจึงลือกรถแล้วเดินทอดน่องสบายๆ กลับเข้าบ้าน แต่เมื่อมองเห็นร่างที่นั่งทอดสายตามองเหม่อลอยริมสระว่ายน้ำ มีลันตีก็ถอนหายใจ แล้วเดินไปหาพร้อมกับเอ่ยทัก

“พี่รินมานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี่คะ”

“กลับมาแล้วหรือจะลัน” วรีนถามกลับด้วยน้ำเสียงเนือยๆ

“ค่ะ” มีลันตีลอบระบายลมหายใจพร้อมกับเดินไปยืนข้างพี่สาว วางถูงสัมภาระลงบนโต๊ะเหล็กตัดสี่ขา แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ว่างก่อนจะถามเบาๆ “เกิดอะไรขึ้นคะ หน้าตาพี่รินเหมือนคนกำลังใกล้จะหมดแรงอย่างนั้นแหละ”

“พี่กำลังจะหมดแรงจริงๆ นั่นแหละลัน” เธอตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนระโหยพร้อมถอนหายใจ

มีลันตีได้แต่มองพี่สาวอย่างเห็นใจ เธอรู้ว่าวันนี้วรีนอัดอัดใจแค่ไหนที่ต้องบั่นหน้าไปพบเจ้านี่ แต่เชื่อว่าเธอจะนั่งนอนใจไม่คิดหาทางช่วยวรีน วันนี้เธอรวบรวมทรัพย์สินส่วนตัวที่มีอยู่ไปแปรสภาพเป็นเงินสดสะสมไว้ในธนาคารเพื่อรอคืนนายจ้างของพี่สาว ถึงจะยังห่างไกลจากเงินต้นทั้งหมดที่มารดากู้มาก็ตาม

“วันนี้ลันเอาเครื่องประดับที่สะสมไว้ไปขายแล้วมารวมกับเงินในบัญชีแล้วนะพี่ริน กว่าจะครบกำหนดใช้หนี้ ลันก็น่าจะหาได้เพิ่มอีก...ก็น่าจะเกินครึ่งของยอดหนี้แล้วละ” มีลันตีพยายามสร้างความเชื่อมั่นให้วรีนว่าเธอสามารถช่วยแก้ปัญหาครั้งนี้ได้

“เฮ้อ...ถึงยังไงก็ขงขาดอีกไม่ใช่หน่อยเลยนะลัน พี่กลัวเหลือเกิน

ว่าเราจะหาได้ไม่ครบ เงินเก็บของพี่ก็มีแค่แสนเดียว พี่มันไม่เอาไหน ทำงานมาตั้งนานแต่กลับมีเงินเก็บน้อยกว่าล้านซะอีก” วีรินเอ่ยหยันตัวเอง

“โอ้ พี่ริน...ที่พี่มีเงินเก็บน้อยกว่าล้านเพราะพี่ให้คุณแม่ไปเยาะแล้ว ไหนจะชอบทำบุญอีกล่ะ ถ้าพี่รินเขี้ยวๆ กับคุณแม่อย่างล้าน พี่รินก็คงมีเงินมากกว่าล้านแหละค่ะ” มิลันตีเย้าแหย่พี่สาวแทนคำปลอบใจ

“ไม่จริงหรอก...พี่มันไม่ได้ความ สู้ล้านไม่ได้สักเรื่อง” วีรินถอนหายใจ รู้สึกเวทนาความไม่เอาไหนของตัวเอง

“ไม่เอาละ เราเลิกพูดเรื่องนี้ดีกว่า วันนี้ลั่นไปไหวพระพรหมตามที่พี่รินสั่งแล้วนะคะ แล้วลั่นก็มีเรื่องแปลกๆ มาเล่าให้ฟังด้วย” มิลันตีปลอบใครไม่ค่อยเป็นจึงใช้ชีวิตถึงความสนใจมาที่เรื่องตัวเอง วีรินจะได้ไม่ฟังชานกับปัญหาที่ยังหาทางแก้ไขไม่ได้ และเธอก็ทำสำเร็จ แววดาเศร้า้าเปลี่ยนเป็นสงสัยในทันที

“อะไรเธอจะลั่น เรื่องแปลกๆ ที่ลั่นเจอมาอะ” ดวงตาของวีรินแปลงปรกายทันที เพราะเชื่อเสมอว่าอาจมีปาฏิหาริย์ทำให้เธอพ้นจากวิบากกรรมที่กำลังเผชิญอยู่

“ตอนที่ลั่นไปถึงหน้าศาล ลั่นก็เจอเรื่องประหลาดเลยคะพี่ริน”

น้ำเสียงมิลันตียังคงความตื่นเต้นขณะเล่าเรื่องราวที่ได้พบตั้งแต่ย่างเท้าถึงบริเวณหน้าศาลอันศักดิ์สิทธิ์กระทั่งเดินออกจากสถานที่แห่งนั้น ความอัศจรรย์ที่ประสบกับตัวเองทำให้มิลันตีเล่าได้อย่างถึงอารมณ์จนวีรินซึ่งตั้งใจฟังพลอยตื่นเต้นกับเหตุการณ์ดังกล่าว หัวใจวีรินเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังอีกครั้ง

ในขณะที่วีรินกำลังตั้งใจฟังมิลันตีเล่า เวลานั้นกัณธกรกำลังยกแก้วเครื่องดื่มสีอำพันขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว โดยมีสิรินทราคู่ควงปัจจุบันนั่งข้างๆ เขาตัดสินใจจะบอกเลิกเธอจึงโทร. นัดและตามเธอมา

ที่สถานบันเทิงแห่งนี้ โดยที่เขาไม่รู้ว่าเป็นไนต์คลับของครอบครัวสมิต และ โจนาธาน สมิต คู่อดีตัวภคางของเขา และตอนนี้ก็กำลังทำให้เขารู้สึกหงุดหงิดอารมณ์เสีย

สิรินทราแนบใบหน้าที่มองปราดเดียวก็รู้ว่ากำลังไม่พอใจอย่างรุนแรงเข้ากับบ่าแข็งแกร่ง ดวงตาเธอเปล่งประกายเกรี้ยวกราด แต่กิริยากลับเข้มซื่อยอดอ่อน สปอตไลท์หลากสีสาดแสงสลัไปมาชวนปวดหัว เธอทอดสายตามองบาร์เทนเดอร์ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาว ชายเสื้ออยู่ในกางเกงสีดำขิ้นกลีบโง้ง สวมเสื้อกั๊กเข้ารูปสีดำทับเชิ้ตสีขาว เขายืนเขย่ากระบอกสแตนเลสขนาดเหมาะสมมือที่ใช้สำหรับผสมเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ด้วยสีลาจวดเหนียนหลังบาร์เครื่องดื่มเพื่อโซร้นักท่องเที่ยวตรี ด้านหน้าเคาน์เตอร์เป็นเก้าอี้ทรงสูงสำหรับลูกค้า

สาวน้อยวัยไม่เกินยี่สิบปีงยหน้าสบตาชายหนุ่มพร้อมรอยยิ้มสดใส ซึ่งทำให้สิรินทราารู้สึกไม่พอใจ เพราะถึงแม้ตอนนี้เธอจะอยู่กับกันตธร แต่หัวใจของเธออยู่ที่บาร์เทนเดอร์หนุ่มลูกครึ่งรูปงามอย่างโจนาธาน ลูกชายคนเดียวที่เหลืออยู่ของ ริชาร์ด สมิต เจ้าของธุรกิจสถานบันเทิงดังหลายแห่ง

เธอแอบหลงรักโจนาธานมานานแต่ไม่เคยมีโอกาสดได้ใกล้ชิดสักครั้งไม่ว่าจะพยายามทอดสายตาสื่อความหมายให้เขาสักแค่ไหน โจนาธานก็ไม่เคยมองเธอเลย กระทั่งเธอได้พบกับกันตธร ผู้ชายอีกคนที่เธอคิดว่าจะทำให้เธอลืมมันต์ตาสิมรกตคุ่นั้นได้ แต่เปล่าเลย...เธอยังต้องมาสถานบันเทิงแห่งนี้เป็นประจำเพื่อพบ โจนาธาน สมิต

“ใครทำอะไรให้คุณหงุดหงิดหรือคะกันต์ ระบายออกมาให้ริชชีฟังบ้างก็ได้นะคะ อย่าเอาแต่ดื่มแบบนี้เลย” เธอทอดเสียงถามคนข้างกาย ฝ่ามือเรียวรูปโล่อกแกร่งราวจะปลอบประโลมทว่าดวงตาวาววับเอาเรื่องยังคงจับจ้องสาวน้อยที่อยู่ห่างไปเกือบครึ่งห้อง

“ไม่มีอะไร...ก็แค่เรื่องไร้สาระนิดหน่อย” เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่ยังหงุดหงิด แต่ยอมวางแก้วเหล้าลงบนโต๊ะอย่างกระแทกกระทั้น

“ริชชีว่าคงไม่นิดหน่อยแน่ๆ ไม่อย่างนั้นกัณฑ์คงไม่หงุดหงิดแบบนี้”

เธอโอบแขนรอบลำคอเขาพร้อมทั้งดึงความสนใจกลับมาที่ผู้ชายตรงหน้า สิรินทราซ้อนตาขึ้นสบตาเขา เบียดกายแนบชิดย้วยวนเล็กน้อยอย่างที่เคยทำสำเร็จ แต่วันนี้กลับไม่เป็นไปอย่างที่เธอคิด เขาจับข้อมือของเธอออกจากลำคอแล้วลุกขึ้นยืน หยิบกระเป๋าเงิน ดึงธนบัตรสีเทาสี่ใบโยนลงบนโต๊ะก่อนจะเอ่ย

“ผมกลับละ วันนี้ผมไม่มีอารมณ์จะทำอะไรกับใครทั้งนั้นละริชชี”

กัณฑ์ทรกกล่าวเสียงเรียบแต่แววตาเป็นประกายกร้าว มองบาร์เทนเดอร์ลูกครึ่งที่ส่งสายตาดูเยาะหยันมาที่เขา เขากัดกรามเพื่อระงับโทสะขณะยัดกระเป๋าใส่ตังค์ลงในกระเป๋าทางเกงพร้อมกับหมุนตัวเดินจากไป โดยไม่สนใจว่าสิรินทราจะอยู่ต่อหรือกลับพร้อมเขา

โจนาธานทำให้เขาอารมณ์เสีย และเขาก็ไม่อยากหงุดหงิดใจเพราะสิรินทราอีก

“เดี๋ยวลืคะกัณฑ์...”

สิรินทราผวาตามไปสองก้าวก็หยุดยืนมองอีกฝ่ายเดินจากไปด้วยความมงงงกับโมโหที่อยู่ๆ เขาก็ทิ้งเธอหน้าตาเฉย ทั้งๆ ที่เพิ่งคุยกันไม่กี่ประโยค เธอกระต๊อบเท้าเบาๆ ระบายความโกรธก่อนจะหมุนตัวกลับและชนร่างแกร่งของใครอีกคนที่ทำให้หัวใจเธอแกว่ง ความหงุดหงิดเมื่อครู่ล่มสลายหายไปทันทีที่ได้สบตาสีมรกตคู่นี้

“ถ้าไม่รังเกียจ ให้ผมนั่งเป็นเพื่อนคุณแทนเขาได้ไหมครับคนสวย”

โจนาธานสบตาคนตรงหน้า แววตาเขาพร่าเสน่ห์ขณะอมยิ้มมุมปาก แล้วเหมือนสายตามองตามแผ่นหลังบิกินีของกัณฑ์ด้วยสายตาขุ่นเคือง

“นาธาน...” หัวใจของสิรินทราเต้นแรง เธอรีบกวาดตาดหาสาวรุ่น
ที่พยายามหวานแสนที่ใส่ชายหนุ่มหน้าบาร้เครื่องเต็มเมื่อครู่

“จะรังเกียจไหมถ้าคืนนี้ผมขออนุญาตทำหน้าที่แทนเขาคนนั้น
ของคุณ” โจนาธานจงใจทอดเสียงถามอย่างออดอ้อน

“ฉันกับเขาเป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้นคะนาธาน เขาไม่ใช่คนคนนั้น
ของฉันอย่างที่ คุณเข้าใจ” สิรินทราซ่อนตามองสื่อความในใจพลา
งปฏิเสศความสัมพันธ์กับกันตรรกอย่างคล่องปาก

“คุณรู้จักผม?” เขาเลิกคิ้วขึ้นขณะมองอีกฝ่ายพลางยิ้ม

“ไม่มีสาว ๆ ที่ไหนคนไหนไม่รู้จัก โจนาธาน สมิต หรอกคะ” เธอ
ยิ้มมุมปากพร้อมกับพูดเสียงหวาน

“หึ...โอเคครับฮันนี่ สรุปรว่าคืนนี้ผมไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดต่อ
ผู้ชายคนนั้นสินะ ถ้าผมจะขอทำหน้าที่ดูแลคุณต่อจากเขาเอง” เขาโอบ
เอวกลมกลิ้งพร้อมกับส่งยิ้มทั้งปากและตาอย่างที่เคยใช้ละลายหัวใจ
หญิงสาวมานักต่อนัก

หัวใจของสิรินทราเต้นไม่เป็นจังหวะเมื่อได้รับรอยยิ้มโปรยเสน่ห์
เธอแอบมองเขามานาน และไม่คิดว่าอยู่ดีๆ คืนนี้สวรรค์จะเมตตาให้เขา
สนใจมอง เธอไม่รู้ว่าอะไรคือแรงดึงดูดให้เขาเข้ามาหักเธอ ทั้งที่เมื่อครู่
ดวงตาคู่นี้ยังไม่เหลียวแลเธอแม้แต่น้อย

“อู๊ย!...ขอโทษคะ” สิรินทราไม่ยอมพลาดโอกาสที่จะได้ใกล้ชิด
โจนาธาน เธอจึงแสวงสะดุดล้มใส่อ้อมแขนของเขา

โจนาธานยื่นมือไปประคองเธอพร้อมกับดึงตัวเธอมาชิดอกแกร่ง
และแอบเสยะยิ้มรู้ทันลับหลัง เขามองออกว่าเธอจงใจให้หน้าอกเหลวๆ
คัปดีเบียดแนบลำตัวเขา

“ไม่เป็นไรครับ ผมช่วยดูข้อเท้าให้ นะครับ”

ชายหนุ่มเอ่ยพลางประคองหญิงสาวนั่งลงบนโซฟาและคุกเข่าลง

ตรงหน้า ฝ่ามือใหญ่กระชับข้อเท้าเล็กขึ้นเพื่อปลดสายรัดข้อเท้า ถอด
 รองเท้าเธ่อออกพร้อมกับลู่ไล้เท้าเธอด้วยกริยายั้วเยี้ยมากกว่าจะหวด
 คลายความเจ็บ เพราะเขาแน่ใจว่าเธอไม่ได้บาดเจ็บแน่นอน ดวงตาสอง
 คู่สบกันและสื่อความรู้สึกที่ต่างก็เข้าใจความหมายเป็นอย่างดี

5

เจ้าสาวของกัณทร...

มิลันตีดับเครื่องยนต์และรีบลงจากรถท่ามกลางฝนปรอยๆ เธอ ลีอกรถและเดินเร็วๆ เข้าไปในทาวน์โฮมสามชั้นซึ่งเป็นที่ตั้งของบริษัท ไอยราไอเดียฟอรัของชกษวี เพื่อนรุ่นพี่ที่สนิทกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย มิลันตีหยุดยืนหน้าประตูกระจก จัดทรงผมและเสื้อผ้าอีกครั้ง เพื่อความมั่นใจพร้อมกับเช็ดพื้นรองเท้ากับพรมดักฝุ่น จึงค่อยผลัก ประตูเดินเข้าไปข้างใน เธอหยุดที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เพื่อถาม พนักงานสาวที่ประจำอยู่หลังเคาน์เตอร์

“ดิฉันมาขอพบคุณชกษวี ไม่ทราบว่ามีวันนี้เธอมาทำงานหรือเปล่าคะ”

“คุณนัดกับคุณวีไว้หรือเปล่าคะ” พนักงานสาวเงยหน้าขึ้นสำรวจ ผู้มาใหม่พร้อมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงนอบน้อม

“ไม่ได้นัดค่ะ แต่ช่วยเรียนคุณชกษวีว่า มิลันตี ภัคดีเทวากุล มาขอพบนะคะ”

“ถ้าอย่างนั้นกรุณานั่งรอสักครู่ค่ะ เดี่ยวดิฉันจะไปเรียนคุณวีให้ค่ะ”

มิลันตียิ้มบางๆ ให้อีกฝ่าย จากนั้นจึงเดินตรงไปที่โซฟาสำหรับ ผู้มาติดต่อที่อยู่ตรงข้ามเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ เธอนั่งลงพลาถมอง

หานิตยสารซึ่งวางเป็นระเบียบอยู่บนชั้นใกล้ๆ ในนั้นมีอยู่เล่มหนึ่งที่สะดุดตาเธอ เพราะหน้าปกมีรูปคู่ของภุชงค์กับภรรยาในกรอบเล็กๆ มุมขวาพร้อมคำโปรยสั้นๆ ว่า *สัมพันธ์คู่รักไฮโซกับพิธีวิวาท์สายฟ้าแลบ*

มิลันตีหยิบนิตยสารฉบับดังกล่าว ตั้งใจอ่านบทสัมภาษณ์เรื่องราวความรักของภุชงค์กับทิพย์ลดา หัวใจเธอสะดุดเมื่อเห็นภาพหนุ่มสาวที่ยืนหันหน้าเข้าหากัน ฝ่ายชายตระกองกอดและทอดสายตามองฝ่ายหญิงอย่างลึกซึ้ง ในขณะที่หญิงสาวก็ซ้อนตามองคนรักด้วยแววตาเปี่ยมรักไม่แพ้กัน

“พี่ภุชงค์เพิ่งแต่งงานไปเมื่อไม่นานนี้เองหรือเนี่ย...” มิลันตีครวญกับตัวเองเบาๆ

“ยายมิลัน!”

เสียงร้องทักด้วยความยินดีของภุชงค์ดึงดูดความสนใจของมิลันตีออกจากบทสัมภาษณ์ทันที เธอเงยหน้าขึ้นจากนิตยสารและวางมันลงบนโต๊ะกระจกพร้อมกับลุกขึ้นส่งยิ้มให้เพื่อนรุ่นพี่ที่ไม่ได้เจอกันหลายปีก่อนจะโผกอดและหัวเราะกันเสียงใส จากนั้นภุชงค์ก็ดันตัวออกมาเพื่อมองรุ่นน้องอย่างพิจารณา

“เธอไม่เปลี่ยนแปลงเลยนะลัน ยังสวยเหมือนเดิมไม่มีผิด” ภุชวงศ์จับตัวรุ่นน้องหมุนซ้ายหมุนขวาหาความเปลี่ยนแปลง

“แต่พี่วีเปลี่ยนแปลงเยอะเลยนะคะเนี่ย” มิลันตีส่งสายตาล้อเลียนพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“หมายความว่ายังไงยะ พี่แกขึ้นหน้าตาแยกว่าเดิมหรือไงฮะ” ภุชวงศ์รีบตะแค้นตัวเอง เธอไม่แน่ใจว่าในสายตารุ่นน้อง เธอเปลี่ยนแปลงไปมากขนาดไหน

“ใครว่าคะ...พี่วีอวบขึ้นในส่วนที่ควรอวบ ทำให้ดูสวยขึ้นกว่าเมื่อก่อนตั้งเยอะต่างหาก แต่ไม่ใช่ว่าเมื่อก่อนพี่วีไม่สวยนะคะ แต่ตอนนั้น

สวยขึ้นผิดหูผิดตาจนล้นแปลกใจเลยต่างหาก เอ๊ะ!...หรือเป็นเพราะตอนนี้พี่กำลังอินเลิฟอยู่กับใครหรือเปล่าคะเนี่ย” มิลันตีกระเซ้า

“เจอกันวันแรกก็ปากหวานเลยนะยายลัน แต่พี่ไม่ได้อินลงอินเลิฟกับใครที่ไหนหรอก คนอย่างพี่จะมีใครมาสนใจล่ะ วันๆ ก็ชลุกอยู่กับเศษทองเหลืองกับแบบปูนปั้นในโรงงาน ไม่เคยโผล่หัวออกไปเข้าสังคมกับใครเขาหรอก” ฤๅษวิ้อมยิ้มพลาบปฏิเสธ

“ลันจะเชื่อดีไหมเนี่ยว่าคนสวยอย่างพี่จะไม่มีลูกค้าคนไหนตาถึงมาขายขมจิบให้บ้างนะ” มิลันตีหัวตามองเพื่อนรุ่นพี่อย่างล้อเลียน

“เชื่อเถอะ...พูดแต่เรื่องของพี่ แล้วเราล่ะ มีแฟนหรือยังฮะ”

“ไม่มีหรอกค่ะ” เสียงของมิลันตีอ่อนลง เธออดเหลือบมองนิตยสารที่เพิ่งวางไว้บนโต๊ะไม่ได้ และการกระทำของเธอก็ตกอยู่ในสายตาของฤๅษวี เพื่อนรุ่นพี่จึงเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ มองเธอราวกับจะจับพิรุฑ

“อย่าบอกพี่นะว่าเธอยังไม่ลืมพี่ฤๅษณ”

มิลันตีถอนหายใจแล้วยกหน้าขึ้นยิ้มบางๆ ให้ฤๅษวีโดยไม่ตอบคำถาม แต่เปลี่ยนหัวข้อสนทนาเข้าประเด็นหลักที่ตั้งใจมาพบเพื่อนรุ่นพี่ในวันนี้ “วันนี้พี่ว่างไหมคะ ลันมีเรื่องจะมารบกวนพี่นิดหน่อย”

“ไม่ว่างก็ต้องทำให้ว่างละ นานๆ จะได้เจอกันสักที ไป...ขึ้นไปคุยกันที่ห้องพี่ดีกว่า” ฤๅษวีตอบพร้อมเอ่ยชวน

“ขอบคุณค่ะพี่วี”

มิลันตีไหว้ขอบคุณเพื่อนรุ่นพี่ก่อนจะเดินตามขึ้นไปยังชั้นสามซึ่งใช้เป็นพื้นที่พักอาศัยของฤๅษวี ส่วนชั้นสองเป็นสำนักงาน ขณะที่ด้านหลังเป็นพื้นที่โล่งกว้างซึ่งสร้างโรงเรือนทำโรงงานขนาดย่อมๆ

“ลันมีอะไรจะให้พี่ช่วยอย่างนั้นหรือ”

ฤๅษวีถามทันทีที่อยู่ด้วยกันตามลำพังหน้าห้องนอนซึ่งตกแต่งเป็นห้องนั่งเล่นขนาดย่อม ติดตั้งโทรทัศน์จอแบนไว้บนผนัง ใต้

โทรทัศน์มีตู้ไม้สีขาวขนาดเล็กติดกระจก เป็นประตูสองบานสำหรับใส่หนังสืออ่านเล่นของฉฤงวี ขยับห่างไปนิดหนึ่งฝั่งเดียวกันเป็นประตูห้องนอนบานใหญ่ซึ่งทำจากไม้แผ่นเดียวแกะเป็นลายลูกฟักแบบโบราณ ลงสีน้ำตาลเข้ม มือจับประตูเป็นทองเหลืองรูปทรงหัวพญานาคคูมีดีไซน์

พื้นห้องปูด้วยไม้สีอ่อน วางโซฟาเข้ามุมติดผนังฝั่งตรงข้ามกับโทรทัศน์ เหนือโซฟาเป็นช่องสี่เหลี่ยมจัตุรัสเล็กๆ สามช่องเรียงกันในแนวตั้งสำหรับวางของแต่งบ้าน ด้านซ้ายของโซฟาเป็นหน้าต่างทรงสูง ทำให้ห้องดูโปร่งและกว้างขึ้นกว่าที่เป็นจริง ขณะที่ด้านขวาเป็นประตูเชื่อมสู่บันไดลงไปชั้นสอง

มิลันตินั่งลงบนโซฟาในขณะที่ฉฤงวีเดินไปหยิบรีโมตโทรทัศน์บนหลังตู้ใบเล็ก จากนั้นจึงเอื้อมมือกดรีโมตเปิดแอร์แล้วเดินกลับมานั่งลงข้างๆ มิลันตี พลาถเอยถามขึ้นอีกครั้ง “ว่ายังไงยายลัน มีอะไรให้พี่ช่วยก็ว่ามา”

“ตอนนี้น้ำร้อนเงิน เลยจะมาของานพี่วีทำคะ” มิลันตีตอบโดยไม่ปิดบัง

“ร้อนเงิน!...อย่างลันเนี่ยนะร้อนเงิน”

ฉฤงวีมองสาวรุ่นน้องเหมือนจะไม่เชื่อ เพราะเท่าที่เธอรู้ ฐานะทางบ้านของมิลันตีไม่เป็นรองครอบครัวของเธอนัก แถมมิลันตียังเป็นคนมากฝีมือ ไปทำงานอยู่ต่างประเทศนานหลายปี แล้วจะให้เชื่อได้อย่างไรว่ามิลันตีจะเดือดร้อนถึงขนาดมาของานเธอทำ

“คะพี่วี...ฐานะทางบ้านลันไม่ได้เป็นเหมือนในอดีตแล้วคะ ตั้งแต่คุณพ่อเสียไปทุกอย่างก็เปลี่ยนไปหมด แต่ลันมีความรู้ความสามารถพอจะหาเลี้ยงคนในบ้านได้ และคงไม่เดือดร้อนถ้าไม่ใช่เพราะคุณแม่ขยันแต่จะสร้างหนี้อยู่เรื่อยแบบนี้” มิลันตียังคงเป็นคนเปิดเผยไม่เปลี่ยน เธอไม่เคยปิดบังหรือโกหกฉฤงวี ถึงจะห่างกันไปหลายปี แต่

สำหรับมิลันตี ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับฉุทรวีไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“เธอเดือดร้อนขนาดนี้เลยเธอหรอ” ฉุทรวีมองเพื่อนรุ่นน้องอย่างเห็นใจ

“ก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรมากมายหรอกค่ะพี่ві แคร่ร้อนเงินนิดหน่อยเท่านั้นเอง” มิลันตียกไหล่เหมือนกับเป็นเพียงปัญหาเล็กๆ ทั้งที่ความจริงมันทำให้เธอเครียดหนักทีเดียว

“เท่าไร?...เอาของพี่ไปก่อนไหม” ฉุทรวีถามตรงๆ ตามสไตล์ของเธอ

“ลันขอแค้นงาก็พอค่ะพี่ві มีงานก็มีเงิน แค้นนี้ก็พอแล้วค่ะ”

“เธอยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงเลยนะลัน ยังหยิ่งในศักดิ์ศรีของตัวเองไม่เปลี่ยน” ฉุทรวีส่ายศีรษะเบาๆ ด้วยความรู้สึกเอ็นดู

“ก็เพราะศักดิ์ศรีนี้แหละค่ะพี่ві ลันถึงอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้” คนหยิ่งในศักดิ์ศรีอธิบายพลางระบายลมหายใจเบาๆ

“เฮ้อ...ก็เพราะเธอมันศักดิ์ศรีเยอะแบบนี้นะสิยายลัน ตอนนั้นเธอกับพี่ฉุทรวีถึงต้องเลิกกันนะ” ทันทีที่เปลือยหลุดประโยคนั้นออกไป ฉุทรวีก็ทำตาโตและรีบยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง ก่อนจะทำหน้าที่เหมยมองมิลันตีอย่างเสียใจ

มิลันตีก็ม่น้ำตองหน้าใจหนักๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองฉุทรวีพร้อมกับทอดเสียงเศร้าเมื่อเอ่ยถึงฉุทรวี “แต่มันก็เป็นเรื่องที่ดีสำหรับพี่ฉุทรวีไม่ใช่เธอค่ะ ไม่อย่างนั้นวันนี้พี่ฉุทรวีอาจจะไม่ได้มีความสุขเหมือนอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ได้ ถ้าวันนั้นเราไม่ได้เลิกกัน”

“พี่ว่าทุกอย่างมันคงเป็นเพราะพรหมลิขิตนะ พี่ฉุทรวีกับพี่พิงค์คงทำบุญร่วมกันมาตั้งแต่ชาติก่อน ทั้งคู่เลยมีบุพเพสันนิวาสร่วมกันในชาตินี้ไง”

ฉุทรวียิ้มบางๆ ให้อดีตคนรักของพี่ชาย เรื่องราวในอดีตระหว่าง

ทั้งคู่ผุดขึ้นในความทรงจำอีกครั้ง ถ้าย้อนอดีตได้เธอก็ยังอยากให้ทุกอย่างดำเนินไปแบบเดิม ไม่อยากให้ความสัมพันธ์ระหว่างฆณกับมิลันตีดำเนินต่อไป เพราะนิสัยของฆณกับมิลันตีเหมือนกันมากเกินไป ซึ่ทั้งคู่แต่งงานกันก็ไม่แล้วต้องเลิกกันในอนาคตอย่างแน่นอนสำหรับฆณวี ทิพย์ลดาเหมาะสมกับตำแหน่งพี่สะใภ้ของเธอที่สุดแล้ว

“พี่เล่าเรื่องของพี่ฆณหลังจากที่เราเลิกกันให้ลันฟังหน่อยสิคะ รวมทั้งเรื่องคุณทิพย์ลดาด้วยนะคะพี่วี” มิลันตียอมรับว่ายังอยากฟังอยากพูดถึงฆณบ้างให้พอหายคิดถึง แม้เวลานี้เธอจะหมดสิทธิ์สานความสัมพันธ์เก่าๆ แล้วก็ตาม แต่เธอก็อยากเก็บทุกเรื่องของเอาไว้เพียงในใจก็ยิ่งดี

“แต่พี่อยากฟังเรื่องราวของเธอมากกว่า วันนี้เธอไม่ได้กลับบ้าน แน่ถ้าพี่ยังไม่เคลียร์”

สีหน้าของฆณวีจริงจังมากทีเดียว และตอนนี้เธอก็ตั้งใจรอฟังเรื่องราวของสาวรุ่นน้องจนมิลันตีหลีกเลี่ยงไม่ได้ มิลันตีเริ่มเล่าตั้งแต่สาเหตุที่ทำให้เธอตัดสินใจเลิกกับฆณ และเดินทางไปศึกษาต่อกระทั่งทำงานในต่างแดน ตอบคำถามทุกคำถามของสาวรุ่นพี่โดยไม่ปิดบังเลยสักเรื่อง ไม่เว้นแม้แต่สาเหตุที่ทำให้เธอเดินทางมาพบฆณวีในวันนี้

เรื่องราวที่ได้ฟังจากมิลันตีทำให้ฆณวีได้แต่ถอนหายใจ ปลงอนิจจังกับชีวิตรักของพี่ชายและตัวเองที่มีอดีตไม่ต่างกันสักเท่าไร เพราะเมื่อครั้งที่เธอชอบพอกับบตรีภพ เธอก็ถูกบิดาและพี่ชายก็ดกััน เพราะความเจ้าชู้ของฝ่ายชาย ส่วนฆณกับมิลันตีถูกบิดาของเธอก็ดกััน เนื่องจากมารดาฝ่ายหญิงติดพนัน และความรักในศักดิ์ศรีทำให้มิลันตีตัดสินใจไปจากฆณ เมื่อบิดาของเธอขอร้องแกมบังคับ

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก หรือบางคนก็พูดว่าเวลาผ่านไปไว

เหมือนติดปีก ดูจะเป็นประโยคติดปากที่ไม่เกินความเป็นจริงเลยแม้แต่น้อย เพราะผลอดีตเดียวเดียววันคืนก็ล่วงเลยมาจนใกล้จะถึงวันครบกำหนดชำระหนี้ที่คุณนายจันทร์จวงเซ็นสัญญาไว้กับกำพลแล้ว โดยที่วีรินและมิลันตียังไม่สามารถหาทางออกได้

มิลันตีสู้สุดสำหรับปากหน้าไปของนางจากภรรยาเพราะหวังว่าจะมีรายได้เพิ่มขึ้นจนสามารถเก็บเงินไปใช้หนี้แทนมารดาได้ทัน แต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นไปอย่างที่เธอคิด เมื่ออยู่ๆ เจ้าของงานทุกงานที่เธอรับจากภรรยา กลับขอยกเลิกโดยไม่ให้เหตุผล ราวกับมีบางสิ่งบางอย่างไม่เห็นใจแก่ล้งเธอ

ห้องทำงานสี่เปลือกไข่เปิดแอร์เย็นฉ่ำจนกระจกหน้าต่างเกิดละอองฝ้า แก้วอีหนึ่งสี่ตำขนาดใหญ่อั่งชิดผนังด้านที่ติดหน้าต่างกันตกรัน่งทำงานุ่นวายอยู่กับกองเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะ ผนังขวามือมีตู้หนังสือแบบฝังในสูงเกือบสองเมตรซึ่งเต็มไปด้วยแฟ้มเอกสารและหนังสือ ด้านซ้ายประดับรูปถ่ายบิดามารดาและชายหนุ่มในวัยเยาว์

สมาธิของกันตกรสะดุดเมื่อเลขาฯ เข้ามารายงานถึงการมาของสิรินทรา เขาจึงตัดสินใจจัดการปัญหาระหว่างเขากับเจ้าหล่อนในคราวนี้เลย เพราะภาพถ่ายหลายใบที่ทิษฏี นายตำรวจหนุ่มแห่งเมืองยาโม พี่ชายของทิพย์ลดาจัดหามาให้เป็นหลักฐานชั้นดีที่จะทำให้เรื่องง่ายขึ้น ดังนั้นเมื่อสิรินทรามาขอพบเขาที่ทำงานโดยไม่ได้นัดหมาย ผู้บริหารหนุ่มจึงอนุญาตให้เข้าพบเพื่อตกลงพูดคุยกัน

“อะไรนะคะ! นี่กันต์กำลังจะบอกเลิกกับริชชีเพื่อไปแต่งงานกับคนที่ป้าคุณเลือกให้อย่างนั้นหรือคะ คุณทำกับริชชีแบบนี้ได้ยังไงคะกันต์” สิรินทราไวยวายเสียงดังลั่นห้อง

“คุณจะไปทำอะไรคะ อย่านึกว่าผมไม่รู้ว่าคุณกับไอ้นางาน

ทำอะไรลับหลังผมบ้าง”

กันตกรกล่าวเสียงหยัน สองเดือนที่แล้วเขาได้รู้เรื่องราวของทั้งคู่ จากทิษฏี ญาติหนุ่มซึ่งบังเอิญพบสิรินทรากับโจนาธานที่โรงแรมแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา ทิษฏีจึงสืบเรื่องราวระหว่างทั้งสองคนจนกระทั่งแน่ใจว่าทั้งคู่ลักลอบมีความสัมพันธ์กันมาระยะหนึ่งแล้ว แต่ที่กันตกรยังทำเป็นเฉยเพราะสิรินทร่าไม่อยู่ในสายตาเขาอีกต่อไปแล้ว

“คุณกำลังพูดเรื่องอะไรคะกันต์ คุณอย่ามาโยนความผิดให้ริชชี นะคะ”

“แน่นอน...มันไม่ใช่ความผิดของคุณสักนิดริชชี การที่คุณแอบไปนอนกับโจนาธานทั้งที่ยังคบกับผมอยู่แบบนั้น ทุกอย่างเป็นความผิดของผมที่เลือกไปรู้ไปเห็นความลับที่คุณตั้งใจจะปิดบัง”

“ไม่จริง ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนที่ชื่อนาธานคือใคร คุณไปฟังใครใส่ร้ายฉันมาคะ ฉันมีแต่คุณคนเดียวเท่านั้นจริงๆ นะ”

สิรินทราลนลานปฏิเสธแล้วอ้างว่าโดนใส่ร้าย ใบหน้าสวยซิดเผือดเพราะกลัวสูญเสียชายหนุ่มไป ถึงอย่างไรกันตกรก็ยังเป็นตัวเลือกที่เธออยากเก็บไว้เพื่อพลาตจากโจนาธาน ในขณะที่คนฟังเสยะยิ้มหยัน เขาดึงซองสีน้ำตาลขนาดย่อมออกจากลิ้นชักโต๊ะแล้วโยนลงกลางโต๊ะอย่างไม่ยินดียินร้าย

“ทุกท่า ทุกลีลา และทุกทีที่เธอยังมันอยู่ในซองนั้นทั้งหมด ลองเอากลับไปดูที่ห้องตัวเองก็ได้นะริชชี ผมว่ามันคงทำให้เราเลิกกันง่ายขึ้น”

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ มองซองสีน้ำตาลตรงหน้าอย่างตกใจ แต่ยังทำเป็นใจดีสู้เสือ เธอคว้าซองดังกล่าวขึ้นมาแกะ แล้วดึงภาพขนาดสี่คูณหกเกือบสามลิบไปออกมาพิจารณาหน้าตาตื่น ใจหวิวเหมือนจะจับไข้ สิรินทรพยายามข่มความตกใจ แล้วเช็ดหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่ายอย่างเกรี้ยวกราด

“นี่คุณจ้างนักสืบตามฉันอย่างนั้นหรือคะกันต์” สิรินทราเซิดหน้าขึ้นพร้อมกับมองเขาอย่างเอาเรื่อง

“คุณไม่ได้มีความหมายสำหรับผมถึงขนาดต้องลงทุนจ้างนักสืบหรือกรีซซี ไอ้รูปที่คุณเห็นทั้งหมดนั้นญาติของผมเป็นคนถ่ายด้วยตัวเองเขียวนะ หมอนั่นคงกลัวว่าผมจะโง่ หลงคุณไม่ลืมหูลืมตาเลยส่งรูปพวกนี้มาเขี่ยซีตาให้ผมได้เห็นธาตุแท้ของคุณงายขึ้นยังโง่ละ”

สิรินทรากำหมัดแน่นเพราะจนด้วยคำพูด ความกลัวเปลี่ยนเป็นความโกรธ เธอระเบิดอารมณ์ใส่อย่างไม่คิดจะเกรงใจ

“พวกคุณรวมหัวกันแกล้งฉัน... ถ้าจะเลิกกันพูดมาคำเดียวก็พอ ไม่จำเป็นต้องหาอะไรมาอ้างให้ตัวเองดูดีหรือ ไอ้ทุเรศ” จบประโยคเธอก็สะบัดตัวหันหลัง แล้วจ้ำอ้าวตรงไปกระซอกประตูเปิดออกจากห้องและปิดอย่างแรงจนเกิดเสียงดังปัง

กันตรธธอนหายใจแรงพลางนึกคำตัวเองที่มองผู้หญิงอย่างสิรินทราไม่ออก และคบมาได้เป็นนานสองนาน ความคิดของชายหนุ่มสะดุดลงเมื่อประตูห้องทำงานเปิดออกโดยต้นเหตุแห่งปัญหาที่เขากำลังนึกถึงอยู่พอดี

“แม่นั้นยอมปล่อยแกแล้วแน่ๆ ใช้ไหมสะเจ้ากันต์ เมื่อกี้ฉันถึงได้เห็นหล่อนเดินหน้าคว่าออกไปนะ” กำพลถามบุตรชายอย่างโล่งใจ เขาเดินมา นั่งที่เก้าอี้อีกตัวหน้าโต๊ะทำงานบุตรชาย

“ผมเลิกกับหล่อนแล้ว ป้าไม่ต้องเป็นห่วง นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ผมจะเคลียร์ตัวเองเพื่อวีริน ผมสัญญาว่าจะไม่ทำให้คนโปรดของป้าผิดหวังในตัวผมเด็ดขาด” เขาเอนหลังพิงเก้าอี้พร้อมกับเอ่ยเสียงหนักแน่น

“แกเลิกกับแม่นั้นได้ ฉันก็ไม่ทนด้วย แล้วจำคำพูดของแกด้วยล่ะ แกจะต้องทำตัวดีๆ ให้เหมาะสมกับหนูลริน” กำพลกล่าวเสียงเรียบ

“ป่าไม่ต้องห่วง สำหรับผมไม่มีใครสำคัญเท่าคุณรินอีกแล้วจริงๆ”

“แกคิดได้อย่างนั้นก็ดี เพราะหนูรินเป็นเด็กดี สวย เก่ง เหมาะสม
จะเป็นสะใภ้ของเผ่าพรหมินทร์ที่สุด” กำพลยิ้ม

“ถ้าอย่างนั้นผมขออนุญาตไปพบคุณรินที่บ้านนะครับพ่อ อยากร
จะเอาเรื่องที่ผมเลิกกับริชชีไปบอกเธอ คุณรินจะได้สบายใจขึ้นบ้าง”

“หือๆ...แกนี่อาการหนักไม่แพ้สมัยป่าจิบแม่แกใหม่ๆ เลยไอ้กัณฑ์
เอ๊ย” เสี้ยกำพลหัวเราะเบาๆ กับความใจร้อนของบุตรชาย

“ก็คุณรินเธอไม่เหมือนผู้หญิงคนไหนที่ผมเคยรู้จักสักคนนี่ครับ
ป่า ขึ้นผมช้าแล้วมีใครตัดหน้าจิบเธอสำเร็จก่อน ผมก็แย่นะสิครับ”
ดวงตาคมของกันตรกรเป็นประกายระยิบระยับเมื่อพูดถึงวีริน

“เพราะอย่างนั้นฉันถึงต้องลงมือเองไงละ ขึ้นรอแกจิบหนูรินสำเร็จ
มีหวังฉันไม่ได้อุ้มหลานแน่” กำพลหัวเราะเบาๆ

“โธ่ป่า...ก็คุณรินของป่าเขามุ่งมั่นไปทางธรรมมากชะขนาดนั้นนี่
ครับ”

“แกนี่มันไร้เสน่ห์จริงๆ ไอ้กัณฑ์ ทำให้ผู้หญิงน่ารักคนหนึ่งสนใจ
แกก็ไม่ได้” เขาแซวบุตรชายอย่างอารมณ์ดี

“รับรองถ้าผมกับคุณรินแต่งงานกันเมื่อไหร่ ผมจะทำให้เธอหลง
เสน่ห์ให้ได้เลยป่า” คนเป็นลูกยกคิ้วหวลิตากับบิดา

“แล้วฉันจะคอยดู” เขาเอ่ยขึ้นและสนทนากับบุตรชายอีกไม่กี่
ประโยคก่อนจะกลับไปทำงาน

กันตรกรรีบเก็บสัมภาระบนโต๊ะ จัดการทุกอย่างจนเรียบร้อยแล้ว
จึงเดินทางไปพบวีรินตามที่บอกบิดา เขาขับรถออกจากบริษัทโดยมี
เป้าหมายคือบ้านนักดีเทวากุล โดยไม่รู้ว่าในเวลาเดียวกันนี้วีรินก็กำลัง
ถูกคุณนายจันทร์จวงบังคับให้ไปเป็นนางแบบกิตติมศักดิ์ในงานเปิดตัว
ร้านเพชรแบรอนด์น้องใหม่ของคุณหญิงพัทตร์พริ่ง เพื่อนรักและเพื่อน

ร่วมรุ่นคนหนึ่งที่จบจากมหาวิทยาลัยเดียวกันกับเธอและกำพล

บรรยากาศภายในงานคลาล้ำไปด้วยดาราระและเซเลบริตี้ชื่อดัง

ทั่วฟ้าเมืองไทย ซึ่งมาร่วมโชว์เครื่องเพชรมูลค่ากว่าพันล้าน ณ โรงแรม ไลออนโรยัลปาร์ค ซึ่งมี ชีรราช วงศ์สิงหล ไฮโซหนุ่มเนื้อหอมดำรงตำแหน่งประธานบริหารบริษัททั้งหมดในเครือราชสีห์กรุ๊ปรวมทั้งโรงแรมแห่งนี้ด้วย ไลออนโรยัลปาร์คจึงเป็นโรงแรมที่ได้รับความสนใจจากคนในสังคม ทำให้คุณหญิงพัทตร์พริ้งทุมงบกว่าหนึ่งร้อยล้านบาท เปิดตัวร้านจิวเอลรี่ที่นี่

ห้องบอลรูมขนาดใหญ่รองรับผู้เข้าร่วมงานได้กว่าสองร้อยคน ตกแต่งด้วยเวทีรูปตัววีกินเนื้อที่เกือบครึ่งห้อง สำหรับการเดินแบบ ประชันเครื่องเพชรคอลเลกชันใหม่ล่าสุดเป็นครั้งแรกโดยดาราระชื่อดัง และบุตรหลานไฮโซ สลับกับโชว์เครื่องเพชรด้วยการเชิญนักร้องสาวสุดเซ็กซี่ขึ้นร้องเพลงพิเศษ ก่อนเข้าสู่ไฮไลต์ของงาน เปิดตัว 'โคตรเพชร' ขึ้นมาสเตอร์ของคุณหญิงพัทตร์พริ้งมูลค่ากว่าห้าร้อยล้านบาทโดยนางแบบกิตติมาศักดิ์

วีริน ภักดีเทวากุล

แสงไฟหรือลงจนมืด หญิงสาวคนหนึ่งก้าวขึ้นไปบนเวที โพลสทำโชว์เครื่องประดับอย่างสง่ากลางเวที แสงจากสปอตไลท์จับไปที่ร่างเพริ้วสมส่วน เผยโฉมหน้านางแบบและเพชรเม็ดงามบนลำคอระหงซึ่งเป็นไฮไลต์ ทว่าความงดงามของเครื่องประดับไม่สามารถข่มให้วีรินดูน่าสนใจน้อยลงแม้แต่นิดเดียวในสายตาของ โจนานาน สมิต

ความเหนียวหนำในดวงตาพยัคฆ์อันตรายธานหายไปทันทีที่เห็นเจ้าของใบหน้าหวานซึ่งตกแต่งประณีตอย่างเป็นธรรมชาติ หัวใจดวงแกร่งสะดุดอย่างแรง หญิงสาวรูปร่างสูงระหงโปรยยิ้มบางเบา ให้ความ

รู้สึกอ่อนโยน เธอเยื้องย่างด้วยท่วงท่างดงามเพื่อนำเสนอเครื่องประดับ อยู่ลำพังกลางเวทีขนาดใหญ่ ทำให้โดดเด่นกว่าใครในที่แห่งนี้ รอยยิ้มของเธอจับใจชายหนุ่มจนไม่สามารถละสายตาได้ กว้างที่สมองของเขาจะสั่งการเป็นปกติก็ตอนที่ได้ยินเรื่องราวของเธอจากเสียงสนทนาของสาวใหญ่สองคนที่นั่งติดกัน ความสนใจใคร่รู้ในตัวหญิงสาวบังการให้เขาสนใจเรื่องที่ทั้งคู่กำลังคุยกันอย่างเพลิดเพลิน

“คนนี่แหละลูกสาวคุณนายจันทร์จวง เพื่อนสนิทคุณหญิงพริ้งเขา” สาวใหญ่ซึ่งแต่งกายงดงามในชุดราตรีสีส้มแสดงป้องปากเอ่ยกับเพื่อนที่นั่งติดกันทางซ้ายมือ ขณะที่โจนาธานซึ่งนั่งอยู่ทางขวาแอบฟังพวกเธอคุยกันอย่างตั้งใจ

“คุณนายจันทร์จวงที่ติดพนักมอมแงมนะรี...”

โจนาธานขมวดคิ้วและเลิกคิ้วขึ้นสูงกว่าเดิมเล็กน้อยก่อนจะเหลือบตามองไปบนเวทีอีกครั้ง

“ใช่...แม่หนูคนนี้เป็นลูกสาวคนโต ชื่อวริน ทำงานให้มูลนิธิเผ่าพรหมมิตรของเสี่ยใหญ่ ก็เพื่อนของคุณนายจันทร์จวงกับคุณหญิงพริ้งนั่นแหละ” สาวใหญ่เจ้าของชุดสีส้มแสดงป้องปากกระซิบต่อ “ได้ข่าวว่าเสี่ยใหญ่จับจ้องไว้ให้ลูกชายคนเดียวด้วยนี่ ยายแม่เขาโฆษณาไว้อย่างนั้น” เธอจิบปากจิบคอพูดด้วยความหมั่นไส้

“วาสนาดีจริงๆ เชียวแม่ลูกคุณนี่...พวกเผ่าพรหมมิตรนั่นก็รวยไช้อย่อย ส่วนทางคุณนายจันทร์จวงนั่นกรอบเต็มทนแล้วนี่นะ”

ประโยคซุบซิบของทั้งคู่ถูกบันทึกไว้ในสมองของหนุ่มลูกครึ่งซึ่งกำลังสนใจเรื่องของหญิงสาวที่ดึงดูดความสนใจของเขาแต่แรกเห็น

เสียงปรบมือดังก้องเมื่อโชว์สุดอลังการสิ้นสุดหลังจากวรินจูงมือคุณหญิงพัทตร์พริ้งขึ้นไปบนเวทีพร้อมทั้งบรรดานางแบบทั้งหมด วรินยิ้มบางๆ ขณะกวาดสายตามองรอบๆ ซึ่งเต็มไปด้วยบรรดาลือมวอลชน

ที่กำลังเก็บภาพบรรยากาศปิดงานแสดงโชว์เครื่องเพชรของคุณหญิง พักตร์พริ้ง แสงแฟลชสว่างวูบวาบเข้าตาจนเธอต้องพักสายตาด้วยการ เบือนไปทางหลังห้อง เป็นเหตุให้ได้สบตาเขาคนนั้นโดยบังเอิญ สายตา ที่จับจ้องเธอไม่กะพริบคู้่นั้นทำให้เธอเผลอมองตอบอีกฝ่าย ระบบ หายใจของวีรินติดขัดคล้ายคนขาดออกซิเจนขึ้นมาชั่วขณะประสาน สายตา...เขาจ้องมองเธอราวจะกลืนกิน

“หนูรินจ๊ะ”

คุณหญิงพักตร์พริ้งเรียกพร้อมกับเขย่าแขนวีรินเบาๆ โดยระวัง ไม้ให้ดูจงใจมากนัก เธอยังคงยิ้มขณะกวาดตามองล้อมวลชนที่ยังเก็บ ภาพจากปิดงานซึ่งเหล่านางแบบต่างทยอยเดินลงจากเวที กระทั่งถึงคิว ที่วีรินต้องคล้องแขนเธออำลาเวที แต่อีกฝ่ายเอาแต่เหม่อจนเกือบผิดคิว

“ค่ะ...ขอประทานโทษค่ะคุณน้า”

เธอสะดุ้งหลุดจากมนตร์สะกดของดวงตาคมคู้่นั้น วีรินพยายาม บ่นรอยยิ้มเรียกสมาธิเพื่อกลับมาทำหน้าที่ของตัวเอง เธอคล้องแขน คุณหญิงพักตร์พริ้งแล้วพาเดินลงจากเวทีท่ามกลางเสียงปรบมือ

ทันทีที่ลงจากเวที วีรินก็หันกลับไปอีกครั้งเพื่อมองหาดวงตา คู้่นั้น ทว่ากลับไม่มีแม้แต่เงาของเขา หญิงสาวถอนหายใจ พยายามขับ ไล่ความคิดฟุ้งซ่านที่อยากรู้ว่าเขาคือใคร และทำไมเธอถึงสัมผัสถึง แรงดึงดูดระหว่างกันได้มากขนาดนี้

